

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKÉNEK VÉGZÉSE

2004. július 7.*

A T-37/04. R. sz. ügyben,

a **Região autónoma dos Açores** (képviselik: M. Renouf, S. Crosby és C. Bryant solicitors és H. Mercer barrister)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: J. Monteiro és F. Florindo Gijón, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: T. van Rijn és B. Doherty, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

* Az eljárás nyelve: angol.

és

a **Spanyol Királyság** (képviselik: N. Díaz Abad és E. Braquehais Conesa, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

az egyes közösségi halászati területekre és erőforrásokra vonatkozó halászati erőnkifejtések irányításáról, a 2847/93/EGK rendelet módosításáról, valamint a 685/95/EK és a 2027/95/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 4-i 1954/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 289., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 6. kötet, 44. o.) végrehajtásának részleges – az Azori-szigetek vizeire vonatkozó, és különösen a rendelet 3. cikkét, 5. cikkének (1) bekezdését, 11. cikkét, 13. cikkének b) pontját, 15. cikkét és mellékletét érintő – felfüggesztése és/vagy bármely egyéb, megfelelőnek ítélt ideiglenes intézkedés iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGÁNAK ELNÖKE

meghozta a következő

Végzést

Jogi háttér

- 1 A jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelemre vonatkozó szabályozási háttér a Közösség közös halászati politikájára vonatkozó, és különösen a portugál joghatóság alá tartozó övezetet illető szabályozás, amely övezet az Azori-szigetek partvonalától

számított 200 tengeri mérföldre terjed ki (a továbbiakban: az Azori-szigetek vizei), ami az Azori-szigetek kizárólagos gazdasági övezete. A szabályozási háttér összetett és nagyszámú, ezen övezet halászati tevékenységét meghatározó másodlagos jogi aktusból áll.

A – A portugál joghatóság alá tartozó vizek és különösen az Azori-szigetek vizeihez való hozzáférést korlátozó szabályok

- 2 A Spanyol Királyságnak és a Portugál Köztársaságnak a Közösséghez történő 1986. január 1-jei csatlakozása óta egyrészt a Spanyol Királyságnak és a Portugál Köztársaságnak az Európai Gazdasági Közösséghez és az Európai Atomenergia-közösséghez történő csatlakozásáról szóló szerződés (HL 1985. L 302., 9. o., a továbbiakban: csatlakozási okmány) rendelkezései, másrészt a másodlagos jog későbbi szabályai határozzák meg az idegen hajóknak a Portugál Köztársaság joghatósága alá tartozó vizeihez, így az Azori-szigetek vizeihez való hozzáférést.
- 3 Különösen a csatlakozási okmány 154–166. és 346–363. cikke tartalmazott a Spanyolországban és a Portugáliában történő halászatra vonatkozó átmeneti rendelkezéseket. A csatlakozási okmány 162. és 350. cikke és az EK-Szerződés 43. cikke (jelenleg, módosítást követően EK 37. cikk) alapján a Tanács elfogadott egy átmeneti rendszert a Spanyolország és Portugália csatlakozási okmányának halászatról szóló fejezeteiben meghatározott rendszer kiigazításáról szóló, 1994. május 30-i 1275/94/EK tanácsi rendelet formájában (HL L 140., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 2. kötet, 164. o.). Ez a rendelet meghatározta az intézményi keretet, amely alapján a Tanács újabb intézkedéseket hozhatott. A csatlakozási okmány 353. cikke úgy rendelkezett, hogy a kiigazított átmeneti rendszernek 2002. december 31-ig kell hatályban maradnia.
- 4 A Tanács az 1275/94 rendelet alapján két rendeletet fogadott el: az egyes közösségi halászati területekre és erőforrásokra vonatkozó halászati erőlkifejtések igazgatásáról

szóló, 1995. március 27-i 685/95/EK tanácsi rendeletet (HL L 71., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 2. kötet, 204. o.) és az egyes közösségi halászati területekre és erőforrásokra vonatkozó halászati gazdálkodási rendszer létrehozásáról szóló, 1995. június 15-i 2027/95/EK tanácsi rendeletet (HL L 199., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 2. kötet, 224. o.) (a továbbiakban együtt: az 1995. évi rendeletek).

- 5 Az 1995. évi rendeletek határozzák meg a portugál joghatóság alá tartozó vizekhez, köztük az Azori-szigetek vizeihez való hozzáférést. Meghatároznak többek között egy, a halászati erő kifejtést korlátozó rendszert, ami kifejezetten kizárja az Azori-szigetek vizeinek idegen hajók általi használatát.
- 6 A 685/95 rendelet rendelkezései megakadályozzák a tonhalat halászó spanyol hajókat abban, hogy az Azori-szigetek vizeihez hozzáférjenek (III. melléklet 8. cikke és 3. pontja).
- 7 A 2027/95 rendelet I. melléklete megállapítja halászterületenként a halászati erő kifejtés éves maximális szintjét minden tagállam számára. Az e mellékletben meghatározott határértékek szerint Portugália az egyetlen tagállam, amely jogosult az Azori-szigetek vizeiben élő mélytengeri fajok halászatára. Továbbá a melléklet nem határoz meg semmilyen kvótát az Azori-szigetek vizeiben lévő tengerfenéken élő és mélytengeri fajok vontatott halászfelszereléssel történő halászatára, így lényegében megtiltja a vontatott halászfelszerelés használatát ezekben a vizekben.

B – Az Azori-szigetek vizeire vonatkozó egyéb releváns rendeletek

- 8 Számos egyéb – többek között az Azori-szigetek vizeire vonatkozó – rendelet határoz meg olyan releváns kérdéseket, mint a teljes kifogható mennyiség (a továbbiakban: TAC), a halászati erő kifejtés a mélytengeri fajok tekintetében, és az engedélyezett halászfelszerelések használata.

1. Az alaprendelet

- 9 A halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló, 2002. december 20-i 2371/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 358., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 5. kötet, 460. o.) a jelen eljárásra alkalmazható, aktuális „alaprendelet”.
- 10 Az alaprendelet 1. és 2. cikke úgy rendelkezik, hogy a közös halászati politika hatálya kiterjed „az élő vízi erőforrások [...] védelmére, kezelésére és kiaknázására”, és hogy a közös halászati politika „fenntartható gazdasági, környezeti és társadalmi feltételekkel biztosítja az élő vízi erőforrások kiaknázását”. Ezen célkitűzések elérése érdekében az alaprendelet 4. cikke úgy rendelkezik, hogy „a Tanács meghozza azokat a közösségi intézkedéseket, amelyek szabályozzák a vizekhez és az erőforrásokhoz való hozzájutást és a halászati tevékenységek fenntartható végzését [...]”, és hasonló intézkedéseket „a rendelkezésre álló tudományos, műszaki és gazdasági szakvélemények [...] fényében kell meghozni”. Az elfogadott intézkedések megcélozhatnak egyedi fajokat vagy csoportokat, és előírhatnak olyan intézkedéseket, mint a „célok meghatározása”, a „fogások korlátozása”, a „halászati erő kifejtés korlátozása”, és a „technikai intézkedések” (például a halászfelszerelések szerkezetére vonatkozóan) vagy „a halászati tevékenységeknek a tengeri ökoszisztémára és a nem célfajokra gyakorolt hatásának csökkentésére vonatkozó” egyedi intézkedéseket.
- 11 Az alaprendelet 7. és 8. cikke feljogosítja mind a Bizottságot, mind a tagállamokat sürgősségi intézkedések elfogadására a tengeri ökoszisztéma vagy a halállomány súlyos fenyegetettsége esetén. A 7. és a 8. cikk értelmében:

„7. cikk

Bizottsági sürgősségi intézkedések

(1) Ha nyilvánvaló az erőforrások védelmére vagy a tengeri ökoszisztémára vonatkozóan a halászati tevékenységből eredő súlyos fenyegetettség, amely azonnali

intézkedést kíván, a Bizottság a tagállamok igazolt kérésére vagy saját kezdeményezésére határozhat sürgősségi intézkedésekről, amelyek nem tarthatnak tovább hat hónapnál. A Bizottság új határozatot hozhat a rendkívüli intézkedések kiterjesztésére, amely nem tarthat tovább hat hónapnál.

[...]

8. cikk

A tagállamok sürgősségi intézkedései

(1) Ha nyilvánvaló az előre nem látott és súlyos, a halászati tevékenységből eredő fenyegetettség az élő vízi erőforrások védelmére, vagy a tengeri ökoszisztémára a tagállam felségterületéhez vagy joghatósága alá tartozó vizeken, ahol minden indokolatlan késedelem nehezen helyreállítható károkat okozna, a tagállam sürgősségi intézkedéseket fogantatosít, amelyek időtartama a három hónapot nem haladhatja meg.

[...]"

2. A mélytengeri halállományra vonatkozó 2002. évi rendeletek

- ¹² Számos rendelet intézkedik a TAC-ról és a mélytengeri fajokra vonatkozó halászati erőfelfejtés korlátozásáról.

- 13 A mélytengeri halállományokra vonatkozó 2003-as és 2004-es halászati lehetőségek rögzítéséről szóló, 2002. december 16-i 2340/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 356., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 5. kötet, 439. o.) meghatározza a TAC-ot és a mélytengeri halállományra vonatkozó kvótákat. Az Azori-szigetek vizeit illetően az említett rendelet I. melléklete egyedi korlátozásokat határoz meg két mélytengeri faj: a fekete abroncshal és a nagyszemű vörösdurbincs tekintetében.
- 14 A mélytengeri halállományok halászatára vonatkozó különleges hozzáférési követelmények és kapcsolódó feltételek megállapításáról szóló, 2002. december 16-i 2347/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 351., 6. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 5. kötet, 391. o., a továbbiakban a 2340/2002 rendelettel együtt: a 2002. évi rendeletek) a halászati erőkifejtést korlátozó rendelkezéseket állapít meg számos mélytengeri faj tekintetében, amelyek e rendelet I. mellékletében kerülnek felsorolásra (közülük az Azori-szigetek fontos fajai, az atlanti tükörhal és a tízujjú halfélék). A halászati erőkifejtés ezen fajok tekintetében oly módon került korlátozásra, hogy az ne haladja meg az 1998., 1999. és 2000. évi összteljesítményt és a hajók teljes úrtartalmát. A rendelet II. melléklete a mélytengeri fajok egy másik felsorolását tartalmazza (köztük a roncsügér, a rózsás álsügér, a lágyhal és a tengeri angolna), amelyek tekintetében a hajóknak részletes írásbeli információkat kell rögzíteniük ezen fajok helyzetének megfigyelése érdekében.

3. A halászfelszerelések használatáról rendelkező 850/98 rendelet

- 15 A közös halászati politika olyan intézkedéseket foglal magában, amelyek követelményeket írnak elő egyedi halászfelszerelések használatához, és/vagy megtiltják azok használatát. A halászati erőforrásoknak a fiatal tengeri élőlények védelmét biztosító technikai intézkedések révén történő megóvásáról szóló, 1998. március 30-i 850/98/EK tanácsi rendelet (HL L 125., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 3. kötet, 217. o.) előírja a vontatott hálók minimális szembőségét, és ez többek között az Azori-szigetek vizeire is alkalmazandó.

- 16 A Bizottság elfogadás céljából a Tanács elé terjesztette a mélytengeri korallzátonyoknak az Atlanti-óceán egyes övezeteiben a zsákhálós halászat hatásaival szembeni védelméről szóló, a 850/98 rendeletet módosító rendelet javaslatát [COM(2004) 58, a továbbiakban a zsákhálós halászatról szóló javaslat].
- 17 A zsákhálós halászatról szóló javaslat a fenékvonóhálóknak vagy hasonló vontatott halászfelszereléseknek az Azori-szigetek vizeiben való használatának tiltását javasolja. A 850/98 rendelet módosított 30. cikke előírja, hogy:

„Tilos a hajóknak olyan fenékvonóhálót vagy hasonló vontatott halászfelszerelést használni, amely a tengerfenékkal kapcsolatba kerül [többek között az Azori-szigetek vizeiben].”

4. Az ellenőrző rendszerről szóló 2847/93 rendelet (VMS és jelzőrendszer)

- 18 Legutoljára a Bizottságot a konzultációs eljárással összhangban (minősített többség) elfogadott tanácsi jogi aktusokban megállapított végrehajtási hatásköreinek gyakorlása során segítő bizottságokkal kapcsolatos rendelkezéseknek az 1999/468/EK határozathoz történő hozzáigazításáról szóló, 2003. április 14-i 806/2003/EK tanácsi rendelettel (HL L 122., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 1. fejezet, 4. kötet, 301. o.) módosított, a közös halászati politika ellenőrző rendszerének létrehozataláról szóló, 1993. október 12-i 2847/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 261., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 4. fejezet, 2. kötet, 70. o., a továbbiakban: a 2847/93 rendelet) az úgynevezett hajómegfigyelési rendszer (Vessel Monitoring System, a továbbiakban: VMS) használatára vonatkozó szabályozást állapít meg, ami arra kötelezi a hajókat, hogy a fedélzetükön olyan működő berendezéssel rendelkezzenek, amely lehetővé teszi a hajók felderítését és azonosítását egy távolsági ellenőrző rendszer segítségével.

- 19 A 2847/93 rendelet módosításáról szóló, 1995. december 8-i 2870/95/EK tanácsi rendelet (HL L 301., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 2. kötet, 275. o.) illesztette be a 2847/93 rendelet II A. címét. A 2847/93 rendelet II A. címe a tengerfenéken élő fajokat halászó hajókra további jelentési kötelezettséget ír elő (II A. cím, 19a. cikk, (3) bekezdés, 19b. cikk, 19c. cikk, 19d. cikk és 19e. cikk, (3) bekezdés), amely „jelzőrendszer” (hailing system) néven ismert.
- 20 Számos más rendelet kiegészítő rendelkezéseket ír elő a VMS alkalmazására vonatkozóan. A 2347/2002 rendelet a VMS használatára vonatkozó egyedi szabályokat állapít meg a mélytengeri halászati tevékenységet végző hajók tekintetében. A 2371/2002 rendelet a VMS-t kiterjeszti a 18 méternél hosszabb hajókra, illetve 2005-től a 15 méternél hosszabbakra. A műholdas hajómegfigyelési rendszerekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról szóló, 2003. december 18-i 2244/2003/EK bizottsági rendelet (HL L 333., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 6. kötet, 98. o.) további technikai szabályokat állapít meg a VMS használata tekintetében.

C –1954/2003 rendelet — A megtámadott rendelet

- 21 Amint az a fent említett jogi aktusok rövid felsorolásából egyértelmű, az egyes közösségi halászati területekre és erőforrásokra vonatkozó halászati erőkérfetések irányításáról, a 2847/93/EK rendelet módosításáról, valamint a 685/95/EK és a 2027/95/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 4-i 1954/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 289., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 6. kötet, 44. o., a továbbiakban: a megtámadott rendelet) nem az egyetlen releváns közösségi jogi aktus, amely a halászati tevékenységet szabályozza, különös tekintettel az Azori-szigetek vizeiben történő mélytengeri halászatra. A megtámadott rendelet ugyanis nagyszámú, a szélesebb értelemben vett közös halászati politikát szabályozó jogi aktus része.

- 22 A megtámadott rendelet az EK 37. cikk és az EK 299. cikk (2) bekezdése alapján került elfogadásra. Az Atlanti-óceán északi területének nagy részére kiterjedő halászati erőfelfejtések rendszerét hozza létre (az V., VI., VII., VIII., IX. és X. ICES-területen, valamint a 34.1.1., 34.1.2., 34.2.0. CECAF-körzetben), ami a „nyugati vizek” néven ismert. A megtámadott rendelet 2. cikke alapján az ICES-területek és a CECAF-körzetek a 2001. július 23-i 1637/2001/EK bizottsági rendelettel (HL L 222., 20. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 5. kötet, 128. o.) módosított, az Atlanti-óceán északkeleti részén halászatot folytató tagállamok névleges fogási statisztikájának benyújtásáról szóló, 1991. december 17-i 3880/91/EGK tanácsi rendeletben (HL L 365., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 1. kötet, 311. o.) megállapított területek és körzetek. Megállapítható, hogy az Azori-szigetek vizei az X. ICES-területhez és a 34.2.0. CECAF-körzethez tartoznak.
- 23 A megtámadott rendelet (2) preambulumbekkezdése szerint a csatlakozási okmányban előírt átmeneti hozzáférési rendszer 2002. december 31-én hatályát veszítette, ennek következtében az új jogi helyzethez hozzá kell igazítani az 1995. évi rendeletekben meghatározott, a hozzáférésre vonatkozó egyes rendelkezéseket.
- 24 A megtámadott rendelet 3. cikke szerint a tagállamok kötelesek az 1998–2002-ig terjedő időszak éves átlagaként megállapítani a legalább 15 méter teljes hosszal rendelkező hajók halászati tevékenységének szintjét (a 15 méternél nem hosszabb hajókra egyedi rendelkezések vonatkoznak, amelyeket a megtámadott rendelet 4. cikke tartalmaz) valamennyi ICES-terület és CECAF-körzet tekintetében a tengerfenéken élő fajok halászatára vonatkozóan, kivéve a 2347/2002 rendeletben szabályozott mélytengeri halászatot.
- 25 A megtámadott rendelet 7. és 8. cikke alapján a tagállamok kötelesek létrehozni a Közösség lobogója alatt hajózó azon hajók jegyzékét, amelyek jogosultak halászati tevékenység folytatására az érintett halászerületeken, és kötelesek megtenni a szükséges intézkedéseket a halászati erőfelfejtés szabályozása érdekében flottájuk tevékenységének ellenőrzésével. A megtámadott rendelet 10. cikke szerint a tagállamok kötelesek értesíteni a Bizottságot a 3. cikk szerint vállalt halászati erőfelfejtés értékeléséről, a hajók jegyzékéről, valamint a 7. és 8. cikk szerinti intézkedésekről.

- 26 A megtámadott rendelet 11. cikke olyan eljárást állapít meg, amely alapján a Tanács vagy másodsorban a Bizottság elfogadhat egy olyan rendeletet, amely rögzíti a maximális éves halászati erőnkifejtést valamennyi tagállam, illetve minden érintett övezet és halászat tekintetében (a továbbiakban: végrehajtási rendelet). A 11. cikk értelmében:

„Döntéshozatal

(1) A 10. cikkben említett információ alapján és az érintett tagállamokkal folytatott szoros konzultációt követően a Bizottság 2004. február 29-ig javaslatot nyújt be a Tanácsnak egy olyan rendeletre vonatkozóan, amely rögzíti a maximális éves halászati erőnkifejtést valamennyi tagállam, illetve a 3. és a 6. cikkben említett minden terület és halászat tekintetében.

(2) A Tanács – minősített többséggel és a Bizottság javaslatára eljárva – 2004. május 31-ig határoz az (1) bekezdésben említett maximális éves halászati erőnkifejtés tekintetében.

[...]

(3) Ha a Tanács 2004. május 31-ig nem dönt, a Bizottság 2004. július 31-ig elfogad egy rendeletet, amely rögzíti a maximális éves halászati erőnkifejtést valamennyi tagállamra, és a 3. és a 6. cikkben említett minden területre és halászatra vonatkozóan, az (1) bekezdésben említett javaslat alapján, a 2371/2002/EK rendelet 30. cikkének (2) bekezdésében megállapított eljárással összhangban.”

- 27 A megtámadott rendelet 14. cikke módosítja a VMS használatáról és a jelzőrendszerről szóló 2847/93 rendelet számos rendelkezését. A 13. cikk a 2847/93 rendeletben előírt VMS-t és jelzőrendszert lényegében a megtámadott rendelet 6. cikkében meghatározott, Írország körüli biológiailag érzékeny övezetre alkalmazza. A 13. cikk b) pontja, ami az összes többi övezetre vonatkozik, beleértve az Azori-szigetek vizeit is, csak a VMS alkalmazását írja elő, és megszünteti ezekben az övezetekben a jelzőrendszer alkalmazását.
- 28 A megtámadott rendelet 15. cikke az 1995. évi rendeletek hatályon kívül helyezéséről rendelkezik a végrehajtási rendelet hatályba lépésének időpontjától vagy 2004. augusztus 1-jétől, amelyik időpont a korábbi.
- 29 A megtámadott rendelet 5. cikke speciális hozzáférést korlátozó rendelkezést tartalmaz az Azori-szigetek, Madeira és a Kanári-szigetek tekintetében. Az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Az Azori-szigetek, Madeira és a Kanári-szigetek alapvonalától számított 100 tengeri mérföldig található vizeken az érintett tagállamok az említett szigetek kikötőiben lajstromozott hajókra korlátozhatják a halászatot, kivéve azokat a közösségi hajókat, amelyek hagyományosan ezeken a vizeken halásznak, ha az általuk folytatott halászati erő kifejtés nem haladja meg a hagyományos mértéket.

[...]”

A jogvita alapját képező tényállás

A – A felperes

- 30 A felperes Região autónoma dos Açores (Azori-szigeteki Autonóm Körzet) a Portugál Köztársaság egyik autonóm területe. A portugál jog alapján jogi személyiséggel rendelkezik, és a portugál alkotmány értelmében jelentős autonóm hatáskörökkel bír, többek között a halászati kérdéseket illető jogalkotói hatáskörrel (portugál alkotmány 227. és 228. cikke).

B – A megtámadott rendelet eredete és az alkalmazására vonatkozó szabályokat érintő későbbi javaslatok

- 31 A Bizottság 2002. december 16-án elfogadta a megtámadott rendelet elfogadásához vezető javaslatot [az egyes közösségi halászati területekre és erőforrásokra vonatkozó halászati erőfelfejtések irányításáról és a 2847/93 rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletjavaslat – COM(2002) 739 végleges].
- 32 2003. május 19-én, majd 2003. május 28-án a Tanács elnöksége egy, a Bizottság javaslatát tárgyaló és ahhoz módosításokat javasoló vitadokumentumot, valamint munkadokumentumot bocsátott ki. Nevezetesen, az elnökség azt javasolta, hogy a Bizottság javaslatában szereplő, a tonhalfélék vonatkozásában alkalmazott 200 tengeri mérföldes korlátozási övezeten túl, az EK 299. cikk (2) bekezdése alapján legyen az Azori-szigetek körül egy 50 tengeri mérföldes korlátozási övezet a mélytengeri fajok tekintetében.

- 33 2003. június 4-én az Európai Parlament jogalkotási állásfoglalást [P5_TA(2003)0250] fogadott el a Bizottság javaslatáról, amely néhány módosítással – nevezetesen a 685/95 rendeletben előírt rendszer további tizéves időszakra való fenntartásával – jóváhagyta az említett javaslatot.
- 34 2003. szeptember 5-én a Tanács elnöksége a Bizottság egyetértésével elnökségi kompromisszumos tervezetet terjesztett elő, amelyben a megtámadott rendelet jogalapjaként nemcsak az EK 37. cikk, hanem az EK 299. cikk (2) bekezdése is szerepelt. Az elnökségi kompromisszumos tervezet 6. cikkének (1) bekezdése az Azori-szigetek, Madeira és a Kanári-szigetek körül 100 tengeri mérföldes korlátozási zónát ír elő minden faj vonatkozásában, azaz nem csak a tonhalfélék tekintetében, amint azt a Bizottság eredeti javaslata tartalmazta.
- 35 2003. október 13-án a Tanács politikai megállapodást fogadott el a 2003. szeptember 5-i elnökségi kompromisszumos tervezet alapján. Ugyanazon a napon a Bizottság a Tanács jegyzőkönyvéhez csatolt nyilatkozatot tett, amely szerint:

„Az Azori-szigetek vizeihez való hozzáférés korlátozásának kiegészítése, és az Azori-szigetek, Madeira és a Kanári-szigetek körüli vizekben legalább 200 tengeri mérföldig az érzékeny ökoszisztémában okozott károk elkerülése érdekében a Bizottság hamarosan a 850/98 rendeletet módosító rendeletre tesz javaslatot, amely megtiltja a vontatott halászfelszereléssel történő halászatot.”

- 36 2003. november 4-én a Tanács elfogadta a megtámadott rendeletet.

- 37 2004. február 3-án a Bizottság a mélytengeri korallzátonyoknak az Atlanti-óceán egyes övezeteiben a zsákhálós halászat hatásaival szembeni védelméről szóló 850/98 rendeletet módosító rendelet javaslatot tett [COM(2004) 58 végleges].
- 38 2004. március 12-én a Bizottság elfogadott egy javaslatot a megtámadott rendelet 11. cikke szerinti végrehajtási rendeletet illetően, amely meghatározza a halászati erőlkifejtés éves maximális szintjét egyes halászövezetek és halászerületek számára [COM(2004) 166 végleges].

Az eljárás

- 39 2003. december 12-én a felperes a jogi tanácsadóin keresztül, a Tanács főtitkárához és a Bizottság „Halászati Főigazgatósága” főigazgatójához címzett levelében, az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) alapján a megtámadott rendelet elfogadását illető, számos dokumentumhoz való első hozzáférési kérelmet terjesztett elő.
- 40 A Tanács főtitkársága 2004. január 7-i levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy 24 dokumentumot azonosított, amelyeket teljes egészében rendelkezésre bocsát. 2004. január 13-án a felperes megerősítő kérelmet terjesztett elő, arra hivatkozva, hogy eredeti kérelmét a főtitkárság válasza nem elégítette ki minden szempontból. 2004. január 15-én a Bizottság „Halászati Főigazgatóságának” „Kommunikációs és Információs” egysége e-mailt küldött a felperes jogi tanácsadójának, válaszul a

dokumentumokhoz való eredeti hozzáférési kérelemre. 2004. február 10-én a Tanács a megerősítő kérelemre vonatkozó választ fogadott el, és nyilvánosságra hozott számos további – válaszában 4. pontjában felsorolt – dokumentumot.

- 41 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 2-án benyújtott keresetlevelével az EK 230. és 231. cikk alapján keresetet indított a megtámadott rendelet részleges – az Azori-szigetek vizeire vonatkozó, és különösen a megtámadott rendelet 3. cikkét, 5. cikkének (1) bekezdését, 11. cikkét, 13. cikkének b) pontját, 15. cikkét és mellékletét érintő – megsemmisítése érdekében.
- 42 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. március 9-én benyújtott külön irattal a felperes megindította a jelen keresetet az EK 242. és 243. cikk, valamint az Elsőfokú Bíróság Eljárási Szabályzatának 104. cikke alapján, a megtámadott rendelet végrehajtásának részleges felfüggesztése és/vagy bármely egyéb, megfelelőnek ítélt ideiglenes intézkedés foganatosítása iránt. Nevezetesen a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke:
- „függesse fel [a megtámadott rendelet] 3. és 11. cikke, valamint melléklete végrehajtását addig, amíg az Elsőfokú Bíróság ítéletet hoz az alapeljárásban, vagy további intézkedésig, amennyiben:
 - e cikkek előírják, hogy a rendelet szerinti halászati erőfelfejtések csak a célfajokra és az ICES/CECAF-övezetekre korlátozódnak, a használt halász-felszerelésekre viszont nem, legyenek azok akár rögzítettek, akár vontatottak;

- a 3. és 11. cikk kizárja hatálya alól a 2347/2002 rendelet szerinti, tengerfenéken élő fajokat;

- függesse fel a [megtámadott rendelet] 15. cikke végrehajtását addig, amíg az Elsőfokú Bíróság ítéletet hoz az alapeljárásban, vagy további intézkedésig, amennyiben [az 1995. évi rendeletek] hatályon kívül helyezése:

- megszünteti a Bizottság arra vonatkozó hatáskörét, hogy a halászati erőlkifejtéseket nemcsak a célfajokra és az ICES/CECAF-övezetekre vonatkozóan, hanem a használt halászfelszerelések tekintetében is meghatározza [a 685/95 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése, 6. cikke és I. melléklete, továbbá a 2027/95 rendelet 2. cikke és melléklete], és megszünteti ugyanezeknek a 2027/95 rendelet szerinti meghatározását,

- megszünteti a 2347/2002 rendelet szerinti, tengerfenéken élő fajokat illető területenkénti éves maximális halászati erőlkifejtés meghatározására vonatkozó hatáskört, és megszünteti ugyanennek a 2027/95 rendelet szerinti meghatározását,

- megszünteti a spanyol hajóknak a portugál felségterület vagy joghatóság alá tartozó szigetek körüli vizekhez való hozzáféréseinek tilalmát az X. ICES-területen és a [34.2.0.] CECAF-[körzetben] a tonhal és más tonhalfélék halászata tekintetében (685/95 rendelet III. melléklet 3. pontja),

- 2004. augusztus 1-jéig hatályba lép, függetlenül attól, hogy [a megtámadott rendelet] 11. cikkének (2) bekezdése vagy (3) bekezdése szerinti rendelet hatályba lépett-e vagy sem;

- függesse fel a megtámadott rendelet 5. cikke (1) bekezdésének végrehajtását addig, amíg az Elsőfokú Bíróság ítéletet hoz az alapeljárásban, vagy további intézkedésig, amennyiben nem tartja fenn a spanyol hajóknak a Portugál felségterület vagy joghatóság alá tartozó szigetek körüli vizekhez való hozzáféréseinek tilalmát az X. ICES-területen és a [34.2.0.] CECAF-[körzetben] a tonhal és más tonhalfélék halászata tekintetében;

- függesse fel [a megtámadott rendelet] 13. cikke b) pontjának végrehajtását addig, amíg az Elsőfokú Bíróság ítéletet hoz az alapeljárásban, vagy további intézkedésig, amennyiben megszünteti a 2847/93 rendelet 19a. cikke (3) bekezdésének, 19b. cikkének, 19c. cikkének, 19d. cikkének és 19e. cikkének alkalmazását a portugál felségterület vagy joghatóság alá tartozó Azori-szigetek körüli vizek tekintetében;

- másodlagosan, hozzon ideiglenes végzést, amely addig hatályos, amíg az Elsőfokú Bíróság ítéletet hoz a T-37/04. sz. ügyben, vagy további intézkedésig, amely megtiltja a spanyol hajóknak a tonhal és más tonhalfélék halászatát az Azori-szigetek vizeiben, valamint a tengerfenéken élő fajok és a mélytengeri fajok halászatát olyan hajók számára, amelyek Portugálián kívüli tagállam lobogója alá tartoznak;

- hozzon meg minden olyan végzést vagy más intézkedést, amely a körülmények alapján jogosnak és megfelelőnek tűnik;

- kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.”

43 2004. március 31-én a Tanács előterjesztette az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre vonatkozó észrevételeit. Észrevételeiben a Tanács azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke:

— utasítsa el a kérelmet mint elfogadhatatlant;

— másodlagosan, utasítsa el a kérelmet mint megalapozatlant;

— kötelezze a felperest a költségek viselésére.

44 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. március 30-án, illetve április 1-jén benyújtott keresetlevelével a Bizottság és a Spanyol Királyság kérte a jelen ideiglenes intézkedés iránti eljárásba való beavatkozást a Tanács kérelmének támogatása végett.

45 A beavatkozási kérelmeket az eljárási szabályzat 116. cikkének (1) bekezdése alapján kézbesítették a feleknek.

46 2004. április 6-i levelével mind a felperes, mind a Tanács megerősítette, hogy nem emel semmilyen kifogást a Bizottság és a Spanyol Királyság által előterjesztett, a jelen eljárásra vonatkozó beavatkozási kérelmével szemben.

47 Az Elsőfokú Bíróság elnöke 2004. április 20-i végzésével megengedte a Bizottságnak és a Spanyol Királyságnak a jelen eljárásba való, a Tanács kérelmeit támogató beavatkozását.

- 48 2004. április 21-én a Bizottság és a Spanyol Királyság előterjesztette az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre vonatkozó észrevételeit. A Bizottság és a Spanyol Királyság azt kéri észrevételeiben, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke:
- utasítsa el a kérelmet mint elfogadhatatlant;

 - másodlagosan, utasítsa el a kérelmet mint megalapozatlant;

 - kötelezze a felperest a költségek viselésére.
- 49 A Tanács az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. április 22-én benyújtott külön irattal az eljárási szabályzat 114. cikkének 1. §-a alapján az alapkeresetre vonatkozó elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő, amelyben azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a megtámadott rendelet részleges megsemmisítése iránti keresetet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant, és kötelezze a felperest a költségek viselésére.
- 50 2004. április 27-én az Elsőfokú Bíróság felhívta a felperest, hogy 2004. április 28-ig nyújtsa be az összes dokumentumot, amelyet a 2003. december 12-én előterjesztett dokumentumokhoz való hozzáférési kérelemre és a későbbi megerősítő kérelemre válaszul kapott, a Bizottságot pedig arra, hogy 2004. április 28-ig nyújtsa be a megtámadott rendelet 11. cikke szerinti végrehajtási rendeletre vonatkozó bizottsági javaslatot. A Bizottság 2004. április 27-én benyújtotta a kért dokumentumokat. A felperes 2004. április 29-én nyújtotta be a kért dokumentumokat, amelyek a 2004. április 30-i határozattal az aktához tartozó iratokként elfogadásra kerültek.

- 51 A Tanács az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. április 30-án benyújtott külön irattal azt kérte, hogy a jelen ügy aktájából kerüljön kivételre a Tanács Jogi Szolgálatának véleményét tartalmazó – a Spanyol Királyság által 2003. április 21-én előterjesztett észrevételekhez csatolt – két dokumentum, és hogy ezeket ne vegye figyelembe az Elsőfokú Bíróság. Az Elsőfokú Bíróság felhívta a Spanyol Királyságot, hogy a 2004. május 5-re tervezett tárgyaláson terjessze elő a Tanács kérelmére vonatkozó észrevételeit.
- 52 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. április 29-én, illetve 30-án benyújtott keresetlevelekkel négy szervezet, a Seas at Risk, a WWF – World Wide for Nature (a továbbiakban: WWF) (képviseli őket: R. Buxton solicitor és D. Owen barrister), a Porto de Abrigo – Organização de Produtores da Pesca CRL (a továbbiakban: Porto de Abrigo) és a GÊ-Questa – Associação de Defesa do Ambiente (a továbbiakban: GÊ-Questa) (képviseli őket: P. Linhares Dias ügyvéd) kérték a jelen ideiglenes intézkedés iránti eljárásba való beavatkozást a felperes kérelmének támogatása végett.
- 53 A négy beavatkozást kérőt felhívták, hogy kérelmeik kimenetelétől függetlenül vegyenek részt a 2004. május 5-re tervezett tárgyaláson, és ott terjesszék elő érveiket.
- 54 2004. május 5-én a felperes, a Tanács, a Bizottság, a Spanyol Királyság és a beavatkozást kérők (WWF, Seas at Risk, Porto de Abrigo és GÊ-Questa) előterjesztették észrevételeiket a tárgyaláson, és válaszoltak az Elsőfokú Bíróság elnöke által feltett kérdésekre. A beavatkozást kérőket illetően az elnök mind a négyüknek engedélyezte, hogy előadják érveiket a kérelemmel, valamint a jelen ideiglenes intézkedés iránti eljárás megalapozottságával kapcsolatban, azonban a beavatkozási kérelmükre vonatkozó végleges határozatot egyelőre nem hozta meg.
- 55 Tekintve, hogy a tárgyaláson a Spanyol Királyság nem emelt kifogást a Tanács azon kérelme ellen, hogy az ügy aktájából kerüljön kivételre, és ne legyen figyelembe véve a Spanyol Királyság által 2004. április 21-én előterjesztett észrevételekhez csatolt két dokumentum, az elnök a tárgyaláson elrendelte a két dokumentumnak az aktából való kivételét.

- 56 2004. június 18-án a felperes kérelmet terjesztett elő annak érdekében, hogy az Elsőfokú Bíróság újból nyissa meg az írásbeli szakaszt, és hogy fogadja el a Nemzetközi Tengerkutató Tanács (ICES) Halászati Irányítási Tanácsadó Bizottságának (CCGP) 2004. júniusi jelentésének vonatkozó részét. Az elnök úgy döntött, hogy elfogadja az említett jelentést, és 2004. június 30-án az Elsőfokú Bíróság Hivatala az említett jelentés egy-egy példányát megküldte a többi félnek is, hogy előterjeszthessék esetleges észrevételeiket. 2004. július 6-án a Tanács, a Bizottság és a Spanyol Királyság előterjesztette észrevételeit.

A jogkérdésről

A – A WWF, a Seas at Risk, a Porto de Abrigo és a GÊ-Questa beavatkozási kérelméről

- 57 Amint az fentebb említésre került, a WWF, a Seas at Risk, a Porto de Abrigo és a GÊ-Questa a Bíróság alapokmánya 40. cikkének második bekezdése alapján beavatkozási kérelmet terjesztett elő. A tárgyaláson a többi fél nem terjesztett elő észrevételt a beavatkozást kérőknek a jelen eljárásba való beavatkozásának megengedését illetően.
- 58 A Bíróság alapokmánya 40. cikkének második bekezdése szerint, amely az említett alapokmány 53. cikkének első bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróságra alkalmazandó, minden olyan személy beavatkozhat az eljárásba, aki valószínűsíti, hogy az Elsőfokú Bíróság elé vitt jogvita kimeneteléhez jogos érdeke fűződik.
- 59 Jelen pontra vonatkozóan az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogvita kimeneteléhez fűződő jogos érdek kifejezés úgy értelmezendő mint a kérelmek elbírálásához kapcsolódó közvetlen és tényleges érdek. Különösen azt kell meg-

vizsgálni, hogy a beavatkozást kérőt közvetlenül érinti-e a megtámadott jogi aktus, és hogy az eljárás kimenetelét illető érdeke kétségtelen-e (lásd a T-138/98. sz., ACAV és társai kontra Tanács ügyben az Elsőfokú Bíróság első tanácsa elnökének az 1999. június 3-án hozott végzése [EBHT 1999., II-1797. o.] 14. pontját és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-54/00. R. sz., Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa és társai kontra Tanács ügyben 2000. július 10-én hozott végzése [EBHT 2000., II-2875. o.] 15. pontját, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Egyesületek beavatkozása megengedett tagjaik érdekeinek védelmében olyan ügyekben, amelyek olyan alapvető kérdésekre vonatkoznak, amelyek érinthetik ezeket az érdekeket (lásd a Bíróság elnökének a C-151/98. P. sz., Pharos kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 28-án hozott végzése [EBHT 1998., I-5441. o.] 6. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 60 A Porto de Abrigo termelők szervezetét képező, korlátolt felelősségű szövetkezet. Alapszabálya szerint fő célja a tagjai érdekeinek védelme, akik főként az Azori-szigeteken tevékenykedő halászok.
- 61 Nyilvánvaló, hogy a halászati tevékenységet többek között az Azori-szigetek vizein meghatározó, megtámadott rendelet, az alkalmazását felfüggesztő valamennyi végzés vagy az egyéb ideiglenes intézkedések lényeges és közvetlen hatással járnának a Porto de Abrigo tagjaira, akiknek a megélhetése a halászati tevékenységtől függ. Ezért a Porto de Abrigót úgy kell tekinteni, mint amelynek közvetlen és kétségtelen érdeke van a jelen ügy kimenetelét illetően.
- 62 Következésképpen meg kell engedni, hogy a Porto de Abrigo mint a felperes kérelmét támogató beavatkozó – kérelmének megfelelően – a jelen eljárásba beavatkozhatson.
- 63 A GÊ-Questa környezetvédelmi nonprofit egyesület, amelynek fő célja a környezet védelme és annak elősegítése, valamint az azoriszigetvilág nemzeti és kulturális örökségének tanulmányozása és védelme. Alapokmánya kifejezetten megbízza az azoriszigetvilág természeti örökségének védelmével, amely magában foglalja az említett szigetvilág halpopulációjának és a tengeri ökoszisztémájának a védelmét.

- 64 A megtámadott rendelet végrehajtásának felfüggesztése közvetlen hatással lenne az Azori-szigetek vizeiben való halászatra, beleértve a halászfelszerelések használatát, amely jelentős következménnyel járna az Azori-szigetek vizeinek ökoszisztémájára, vagyis a GÊ-Questa tevékenységének fő területére. Ezért a GÊ-Questát úgy kell tekinteni, mint aminek közvetlen és kétségtelen érdekeltége van a jelen ügy kimenetelét illetően.
- 65 Következésképpen meg kell engedni, hogy a GÊ-Questa mint a felperes kérelmét támogató beavatkozó – kérelmének megfelelően – a jelen eljárásba beavatkozhasson.
- 66 A Seas at Risk állítása szerint egy nemzetközi, független, nonprofit környezetvédelmi szervezet; székhelye Hollandiában található. Célja a tengeri környezet védelme és helyreállítása. A Seas at Risk 16 tagszervezettel, amelyek 8 tagállamban és Norvégiában találhatóak, a legnagyobb ökológiai, civil szervezeteket felölelő európai szövetség, amely szervezeteket európai szinten az OSPAR Bizottságban (az Atlanti-óceán északkeleti részének tengeri környezetének védelme érdekében született egyezmény), az Atlanti-óceán északkeleti részének Halászati Bizottságában (CPANE), a Nemzetközi Tengeri Szervezetben és az Északi-tenger védelméről szóló konferenciával kapcsolatos eljárásokban képviseli. Kizárólag a tengeri környezetet érintő kérdésekkel foglalkozik, és a tevékenységének földrajzi hatóköre az Atlanti-óceán északkeleti területének egészére kiterjed.
- 67 A WWF célkitűzései még kiterjedtebbek, mint a Seas at Risk célkitűzései. Kérelme szerint a WWF az egyik legnagyobb környezetvédelmi szervezet a világon közel 5 millió támogatóval: földrajzi hatóköre több mint 100 országra terjed ki. Küldetése a bolygó természeti környezete romlásának megállítása. Részt vesz egy „tengerek veszélyben” elnevezésű programban, amely az egész Föld óceáni vizeire kiterjed. A WWF részt vesz továbbá egy, az Atlanti-óceán északkeleti részét érintő programban, amely a fenntartható halászat népszerűsítését és a védett tengeri övezetek hálózatának kialakítását célozza az OSPAR Bizottság és tagállamai szintjén.

- 68 Közös beavatkozási kérelmében a Seas at Risk és a WWF a jelen eljárást érintő közvetlen és sajátos érdekére hivatkozik. Álláspontjuk szerint tevékenységük a mélytengeri halászatra, a tengeri környezet védelmére, továbbá a tengeri élőhely védelmére koncentrálódik, beleértve a tenger alatti hegyeket, és az elmúlt években jelentős összegeket fordítottak a megtámadott rendelet szerinti rendszer által érintett halállományok és élőhelyek védelmének előmozdítására. A Seas at Risk és a WWF azzal érvel továbbá, hogy részt vett lobbitevékenységben, valamint kapcsolatot tartott a kormányokkal és a közösségi intézményekkel a megtámadott rendelet elfogadásához vezető jogalkotási eljárás előtt és során. Végül a Seas at Risk és a WWF azzal érvel a beavatkozása megengedése mellett, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem fontos, számára közvetlen és sajátos érdeket képviselő kérdéseket vet fel az Európai Közösség környezetvédelmi politikája és a közös halászati politika egymásra hatása tekintetében. E két szervezet tagjai véleményük szerint jogosan várják el, hogy a jelen ügryhöz hasonló esetekben a közösségi joghatóságok előtt hallathassák hangjukat.
- 69 Ezek az érvek nem fogadhatók el. Ellentétben a két azori-szigeteki szervezettel, a Seas at Risk és a WWF érdekeltsége túl nagy és túl általános ahhoz, hogy a jelen eljárás kimenetele azt lényegesen érintené, ezért nem teszi lehetővé az ideiglenes intézkedésekről határozó bíró számára, hogy megengedje a Seas at Risk és a WWF jelen eljárásba való beavatkozását.
- 70 Valójában a környezetvédelmi kérdésekben való szakértelmük és kötelezettségvállalásuk ellenére e két szervezet céljai és tevékenysége kiterjedt földrajzi területet ölel fel, és nem korlátozódik kizárólag vagy alapvetően az Azori-szigetek vizeire. Márpedig a felperes csak ezen vizek tekintetében kéri a megtámadott rendelet végrehajtásának részleges felfüggesztését. Továbbá megállapítható az, hogy a megtámadott rendelet az Azori-szigetek vizeiben szabályozza a halászati tevékenységeket, és az alkalmazása nem érintené érzékenyen a WWF vagy a Seas at Risk tevékenységét, amely a környezettel kapcsolatos tudományos kutatásokból és a szélesebb értelemben vett környezeti kérdésekben való lobbizásból áll. Az egész világon vannak a Seas at Risknek és a WWF-nek tagjai és szimpatizánsai, és az általában véve a környezet védelméhez fűződő érdekeik igencsak különbözőek.

- 71 Ebből következik, hogy a Seas at Risk és a WWF nem bizonyította a felperes kérelmeinek eldöntésére vonatkozó közvetlen és aktuális érdeke meglétét az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban, így beavatkozási kérelmét el kell utasítani.

B – Az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről

1. A felek érvei

a) A felperes által előterjesztett érvek

Az elfogadhatóságról

- 72 A felperesnek – véleménye szerint – van az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján kereshetőségi joga, mivel közvetlenül és személyében érintett, annak ellenére, hogy a megtámadott rendelet tanácsi rendelet.
- 73 A felperes a közvetlen érdekeltiséget illetően azt állítja, hogy a megtámadott rendelet közvetlenül és jogellenesen megfosztja őt a joghatósága alá tartozó vizekben történő halászatot érintő törvényalkotástól és szabályozástól. Ebből közvetlenül erednek a megtámadott rendelet hatásai, mivel a tagállamok, és különösen Portugália, nem élveznek semmilyen szabadságot az intézkedés végrehajtása tekintetében.

74 A személyes érdekeltséget illetően a felperes két fő érvet emelt ki. Elsősorban arra hivatkozik, hogy az EK 299. cikk (2) bekezdése alapján speciális védelemben részesül, és hogy a megtámadott rendelet kifejezetten elismeri sajátos helyzetét, és őt illetően speciális rendelkezéseket tartalmaz (a megtámadott rendelet 5. cikke). Másodsorban pedig a megtámadott rendelet megfosztja őt az Azori-szigetek vizeiben való halászat szabályozásának jogától.

A fumus boni jurisről

75 A felperes hivatkozása szerint a megtámadott rendelet elleni, hat különböző jogalpra alapított keresete ténylegesen megalapozott.

76 A felperes elsősorban azt emeli ki, hogy a megtámadott rendelet sérti a környezeti jogot, nevezetesen az EK 6. cikket, az EK 174. cikk (1)–(3) bekezdését és az alaprendeletet, mivel nem vesz figyelembe fontos környezetvédelmi alapelveket – úgymint a fenntartható fejlődés elvét, az elővigyázatosság elvét, a megelőzés elvét, a környezeti károk elsődlegesen a forrásuknál történő elhárításának elvét és a szennyező fizet elvét –, amelyek kötelezőek a közös halászati politika keretében történő szabályozás esetén. A felperes szerint valamennyi említett elv megsértése megvalósul, mivel a megtámadott rendelet a halászati erő kifejtés fokozódását, a tengeri környezet károsodását és a halállomány kimerülését vonja maga után.

77 A felperes konkrétan azt állítja, hogy a megtámadott rendelet az alábbi következményeket vonja maga után. Az 1995. évi rendeletek – amelyek az idegen hajóknak az Azori-szigetek vizeihez való hozzáférését korlátozták, és lényegében megtiltották ott a vontatott halászfelszerelések használatát – eltörlésével a megtámadott rendelet a többi tagállam ipari flottáinak halászati erő kifejítése érezhető növekedését eredményezi. A megtámadott rendelet 3. és 11. cikke ezért az érintett halászatok meghatározásából kihagy mindenféle, a vontatott halászfelszerelésre vonatkozó utalást, ezáltal közvetetten engedélyezi az említett halászfelszerelések

használatát. Továbbá, ezek a rendelkezések kihagyják a 2347/2002 rendelet (amely rendelet a halászati erő kifejtését egyes mélytengeri halfajtákra korlátozta) I. mellékletében említett fajokat. Továbbá, a felperes állítása szerint, a megtámadott rendelet 15. cikke az 1995. évi rendeleteket még azelőtt hatályon kívül helyezi, hogy a halászati erő kifejtését korlátozó végrehajtási rendelet hatályba lépne. Az 5. cikk egy 100 tengeri mérföldes védelmi övezetet hoz létre; míg a 100 és 200 tengeri mérföld közötti területet nem szabályozza, és így lehetővé teszi az idegen hajók számára, hogy ott mindenféle fajokat halásszanak, így a mélytengeri halállományt és tonhalat is. Végül, a megtámadott rendelet 13. cikke eltörli a jelzőrendszert, ami így megfosztja a felperest olyan alapvető információktól, amelyek a joghatósága alá tartozó vizekben folytatott halászati tevékenység hatékonyabb ellenőrzését tették lehetővé.

- 78 Ezen hivatkozott hatások fényében a felperes állítása szerint az EK 6. cikkben és az alaprendelet 2. cikkének (1) bekezdésében foglalt fenntartható fejlődés alapelve sérül. Az elővigyázatosság elve (EK 6. cikk és EK 174. cikk (2) bekezdése, valamint az alaprendelet 2. cikke) szintén sérül, mivel a Tanács nem vette figyelembe a tudományos bizonyítékokat, és mert a megtámadott rendelet az érintett övezetekben intenzív halászatot von maga után, és mert megfosztja a felperest olyan nélkülözhetetlen tudományos információktól, amelyeket a jövőbeli megelőző akciók során felhasználhatna. A megelőzés elve (EK 174. cikk (2) bekezdése és az alaprendelet 7., 8. és 26. cikke) sérül, mivel a megtámadott rendelet elfogadásával a Tanács nem vette figyelembe a környezet súlyos fenyegetettségét. Az az elv is sérül, hogy a környezeti károkat elsődlegesen a forrásuknál kell elhárítani, mivel a megtámadott rendelet megfosztja az Azori-szigetek vizeit leginkább ismerő helyi hatóságokat attól a hatáskörüktől, hogy az Azori-szigetek vizeit érintő ökológiai kérdéseket kezeljék. Végül, a szennyező fizet elv azért sérül, mert a megtámadott rendelet lehetővé teszi, hogy az ipari flották úgy okozzanak kárt a környezetben, hogy azt nem orvosolják.
- 79 Másrészt, a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet összeegyeztethetetlen az elsődleges jog és a másodlagos jog azon rendelkezéseivel, amelyek célja az Azori-szigetek védelme. Nevezetesen, a felperes állítása szerint a megtámadott rendelet sérti az EK 158. cikket és az EK 299. cikk (2) bekezdését, mivel – ellentétben ezen rendelkezések céljával – nem védi az Azori-szigeteket. A megtámadott rendelet az Azori-szigetek környezetének károsításával és halállományának kimerítésével árt a helyi halászati ágazatnak, és növeli az Azori-szigetek és a kontinentális Európa közötti különbségeket.

- 80 Harmadrészt, a felperes arra hivatkozik, hogy mivel a megtámadott rendelet nem védi a helyi halászokat, megsérti a 2371/2002 rendelet szerinti viszonylagos stabilitás elvét (az alaprendelet (16), (17) és (18) preambulumbekkezdése és 20. cikke).
- 81 Negyedrész, a felperes azt állítja, hogy a Tanács a megtámadott rendelet elfogadásával megsértett egy lényeges eljárási szabályt azzal, hogy elmulasztott az Európai Parlamenttel ismét konzultálni a Parlament határozatában megfogalmazott ilyen irányú kifejezett kérés és a megtámadott rendelet végleges változatában megjelenő jelentős módosítások ellenére, amelyek az EK 299. cikk (2) bekezdésének mint jogalapnak a beillesztése, az Azori-szigetek körüli védelmi övezetnek 100 tengeri mérföldre való csökkentése, a jelzőrendszer eltörlése és a mélytengeri fajoknak a maximális halászati erő kifejtés irányítási rendszere hatálya alól történő kivétele.
- 82 Ötödrész, a felperes azt állítja, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 4. cikkének (2) bekezdését, mivel nem vette figyelembe a rendelkezésre álló tudományos, műszaki és gazdasági véleményeket, nevezetesen a halászati tudományos, műszaki és gazdasági bizottság (HTMGB) jelentését, és nem végzett hatástanulmányt. A felperes szerint ez nyilvánvaló a Bizottság és a Tanács válaszaiból, amelyeket a felperes által előterjesztett dokumentumokhoz való hozzáférési kérelemre adtak.
- 83 Hatodrészt, a felperes állítása szerint a Tanács megsértette az EK 253. cikket, mivel nem indokolta megfelelő módon a megtámadott rendeletet. Nevezetesen, a megtámadott rendelet a (3) és a (6) preambulumbekkezdésben foglaltakkal – azaz az Azori-szigetek védelmével – ellentétes eredménnyel jár. Sem a korábbi eljárás módosítása, sem az 1995. évi rendeletek hatályon kívül helyezése nincs megindokolva.

- 84 Végül, a felperes számos további évrre hivatkozik, amelyekre az alapkeresetben is utal, melyek szerint a megtámadott rendelet sérti az 1275/94 rendeletet, a közösségi jog alapelveit és a nemzetközi tengerjogot. Megemlítendő azonban, hogy ettől az alapkeresetre való utalástól eltekintve, a felperes semmilyen információt nem szolgált az ideiglenes intézkedés iránti kérelemben annak jogalapjait illetően.

A sürgősségről

- 85 A felperes állítása szerint az ideiglenes intézkedések azért szükségesek, mert a kért ideiglenes intézkedések hiányában a tengeri környezet, a halállomány és a helyi gazdaság súlyos és helyrehozhatatlan kárt szenved. Ezen intézkedések hiányában tehát a felperes nem részesülne teljes körű és hatékony bírói jogvédelemben.
- 86 A tengeri környezetet illetően a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet káros hatásai legkésőbb 2004. augusztus 1-étől érvényesülnek, amely dátummal a megtámadott rendelet 15. cikke alapján az 1995. évi rendeletek formálisan hatályon kívül helyezésre kerülnek. A felperes azt állítja, hogy az idegen hajóknak az Azori-szigetek vizeiben való mélytengeri fajok halászatára adott engedély először teszi lehetővé olyan károsító halászfelszerelések és módszerek használatát, mint a fenékvonóhálós halászat, a tengerfenékkal nem érintkező zsákhálós halászat, a fenéken rögzített kopoltyúhálós halászat és az intenzív horogsoros halászat, amelyek túl sok halat fognak be, válogatás nélkül minden fajtát befognak, és a „fantomhalászat” megnevezésű problémával járnak (amelynek hatásai a mély övezetekben fokozottabbak), mivel az elhagyott halászfelszerelések még sokáig további károkat okoznak. Mindezek a módszerek jelentős másodlagos károkat okoznak a tengerfenék, a zátonyok és a korallok tönkretételével. A felperes szerint lehetséges, hogy a Bizottságnak a zsákhálós halászatról szóló javaslata nem kerül időben elfogadásra, vagy ha mégis, akkor is elégtelen lesz, mert nem tiltja meg az intenzív ipari halászat más, károkozói módszereinek alkalmazását.

- 87 A halállományt illetően a felperes szintén azt állítja, hogy a megtámadott rendelet káros hatásai legkésőbb 2004. augusztus 1-jétől érvényesülnek. Véleménye szerint számos idegen (spanyol) hajó már intenzív módon elkezdett halászni az Azori-szigetek vizeiben a Bizottság és a spanyol mezőgazdasági minisztérium közleménye alapján, miszerint a megtámadott rendelet már hatályban van. A felperes elsősorban azt állítja, hogy a megtámadott rendelet 11. cikkében előírt végrehajtási rendelet, amely meghatározza a halászati erőkéfejtés maximális szintjét, nem kerül időben elfogadásra, és így hosszú időre joghézag keletkezik. Másodsorban a megtámadott rendeletben jelzett intenzív halászati módszerek a halállomány kimerülését vonják maguk után. A felperes azt állítja például, hogy a spanyol hajók olyan horogsort használnak, amelynek tizenkétszer több horga van (24 000 horg), mint az azori-szigeteki hajók által használtak (2000 horg). Továbbá, a spanyol hajók sokkal nagyobb önállósággal és tárolási kapacitással rendelkeznek, és ezért intenzívebben és sokkal hosszabb ideig tudnak halászni, mint az Azori-szigetek hajói. A korábban kiaknázatlan mélytengeri halászat gyors megtérülése miatt nagyszámú hajó számított arra, hogy az Azori-szigetek vizein halásszon. Ez módosítaná az érzékeny ökológiai egyensúlyt, ami már most is közel jár a nem fenntartható szinthez, maga után vonva a „boom and bust” összeomlás hatását és a halállomány gyors és visszafordíthatatlan kimerítését. Ebben a vonatkozásban a felperes kiemeli azt a tényt, hogy a mélytengeri halak különleges természete (alacsony termékenységi ráta, kései érettség és hosszú élettartam) hihetetlenül lassúvá teszi a megújulásukat.
- 88 Ami az azori-szigeteki halászati ipart illeti, a felperes azt állítja, hogy a halállomány megritkulása a helyi tevékenység megszűnéséhez vezethet, amely tevékenység kifejezetten a halásztól függ, nevezetesen a mélytengeri halásztól (ami az azori-szigeteki fogás 59%-a). A felperes szerint az azori-szigeteki fogás 31%-a a 100 és 200 tengeri mérföld közötti „szabad” terület homokzátonyaiból származik. Az azori-szigeteki aktív lakosság közel 12%-a végez a halászathoz kötődő tevékenységet.
- 89 A felperes elismeri, hogy azt nem tudja meghatározni, hogy a károsodások mikor válnak helyrehozhatatlanná, de arra számít, hogy annak hatásai már egy halászati idény után érezhetőek lesznek a környezetben. Mindenesetre a felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy alkalmazza az elővigyázatosság elvét, és rendelje el a kért

ideiglenes intézkedéseket annak érdekében, hogy elkerülhetőek legyenek ezek a hatások, annak ellenére, hogy a várható károk bekövetkezési idejét nem tudja matematikai pontossággal meghatározni.

Az érdekek mérlegeléséről

- 90 A felperes kiemelte, hogy az érdekelttség mérlegelése egyértelműen az ideiglenes intézkedések elrendelését eredményezi, tekintettel arra, hogy ha az említett intézkedéseket elrendelik, akkor a halállomány és a tengeri ökoszisztéma védetté válik mindaddig, amíg az alapeljárásban nem születik ítélet, azonban más személy nem kerül hátrányos helyzetbe, és nem sérti az alapeljárás kimenetelét. Ha a Tanács pernyertes lesz, akkor a többi tagállam, különösen a Spanyol Királyság halászflojtáinak érdeke részesül védelemben, ha a felperes lesz pernyertes, akkor pedig az ő érdeke.

b) A Porto de Abrigo és a GÊ-Questa által előterjesztett érvek

- 91 A Porto de Abrigo és a GÊ-Questa a felperes érveit támogatják, miszerint a megtámadott rendelet lehetővé teszi – különösen a spanyol hajók számára –, hogy az Azori-szigetek vizeiben intenzív halászati tevékenységet folytassanak; ezeknek a hajóknak sokkal nagyobb a kapacitása, mint az azori-szigeteki hajóknak, újrafelhasználható halászfelszerelésekkel rendelkeznek, nagyobb övezetben kivethető horogsort használnak (50/60 tengeri mérföld 30 tengeri mérföld helyett), és sokkal hosszabb ideig tartózkodnak a tengeren (60 napig, az azori-szigeteki hajók szokásos egy hete helyett). Már most is átlagosan havi 58 spanyol hajó halászik az Azori-szigetek vizeiben, míg korábban a szokásos összlétszám négy volt. Ez az intenzív halászat teljesen megtizedeli a halállományt a 100 és 200 tengeri mérföld közötti övezetben, sőt a 0 és 100 tengeri mérföld közötti övezetben is, az úgynevezett „beszívó” hatás miatt (a halak elvándorolnak a 100 tengeri mérföldet átszelő homokzátonyokból). A halállomány megtizedelődése komoly környezeti károkat és a helyi halászati tevékenység megszűnését eredményezheti.

c) A Tanács, a Bizottság és a Spanyol Királyság által előterjesztett érvek

- 92 Először is a Tanács – a Bizottság és a Spanyol Királyság támogatásával – arra hivatkozott, hogy a jelen kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan az alapkereset nyilvánvaló elfogadhatatlansága miatt.
- 93 Ebben a vonatkozásban a Tanács elsősorban azt emelte ki, hogy a megtámadott rendelet általános hatályú intézkedés, nem pedig burkolt határozat, és ezért a felperes azt nem támadhatja meg. Másodsorban a felperes semmi esetre sem érintett személyében. A felperesnek a régió halászatból eredő gazdasági fellendülésére irányuló általános érdeke nem elégíti ki az EK 230. cikk negyedik bekezdésének alkalmazásával, a természetes és jogi személyek által indítható keresetekre vonatkozó kritériumot, amely szerint a megtámadott jogi aktusnak a keresetet indítót bizonyos egyedi tulajdonságából eredő vagy olyan helyzetéből származó jogi pozíciójában kell érintenie, amely őt más személyektől megkülönbözteti, és valamely határozat címzettjeként egyediesíti. Ebben a vonatkozásban a Tanács kiemeli, hogy a felperes nem bizonyította, a megtámadott rendelet mennyiben érinti gazdaságát másként, mint más régiók gazdaságát, beleértve más „ultraperifériás” területek gazdaságát is. Harmadsorban, az a tény, hogy az Azori-szigetek az EK 299. cikk (2) bekezdésében említésre kerülnek, nem elegendő a felperes keresetösségi jogának megállapításához; az ezzel ellentétes értelmezés lehetőséget adna az ultraperifériás területeknek arra, hogy kiváltságosként fordulhassanak az Elsőfokú Bírósághoz, ami ellentétes az EK-Szerződés által felállított bírói jogvédelmi rendszerrel. Végül, az a tény, hogy a felperes jogalkotói és szabályozó hatásköre érintett, nem eredményez személyes vagy közvetlen érdekeltiséget; valamennyi általános hatályú rendelet elkerülhetetlen hatása ez.
- 94 A Tanács – a Bizottság és a Spanyol Királyság támogatásával – arra hivatkozik továbbá, hogy a kereset semmi esetre sem tekinthető megalapozottnak, mivel a felperes nem bizonyította a *fumus boni iurist*.

- 95 Először is a Tanács azt állítja, hogy – tekintettel a közösségi jogalkotónak ezen a területen fennálló széles mérlegelési jogkörére – a környezetvédelmi rendelkezések nem alkalmazhatók, mivel a megtámadott rendelet jogalapja az EK 37. cikk és az EK 299. cikk (2) bekezdése.
- 96 Másrészt a Tanács állítása szerint a megtámadott rendelet semmi esetre sem sérti a környezeti jog rendelkezéseit (EK 6. cikk és EK 174. cikk, valamint a környezeti jog alapelvei), mivel az említett rendelet által létrehozott rendszer nem okozna semmilyen károsodást a környezetben vagy a halállományban. Valójában, a Tanács véleménye szerint a megtámadott rendelet különböző érdekeket egyeztet össze, így a környezetvédelmet, a fenntartható halgazdálkodást és az Azori-szigetek vizeiben való halászat védelmét, figyelemmel ugyanakkor az EK 12. cikkben írt elvre, amely tiltja az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetést.
- 97 A Tanács – a Bizottság és a Spanyol Királyság támogatásával – arra hivatkozik továbbá, hogy a megtámadott rendelet figyelembe veszi a környezetvédelmi megfontolásokat is, mivel a halászati erőlkifejtést leszűkíti a történeti átlagok szintjére, és azt a közös halászati politikára irányadó más intézkedésekkel együtt kell figyelembe venni (úgy mint a 2340/2002 és 2347/2002 rendelet, valamint a végrehajtási rendelet, amit a megtámadott rendelet 11. cikke alapján hamarosan el kell fogadni), amelyek együttesen a környezetvédelem tekintetében valamennyi mélytengeri fajta számára megfelelő védelmet nyújtanak. Nem megalapozott az az állítás, hogy az ún. jelzőrendszer megszüntetése bármilyen környezetvédelmi vagy egyéb problémát okozhat. Nem megalapozott az sem, hogy a tonhálfélék tekintetében bármilyen probléma felmerülhet, mivel ezek a vándorló fajok kellő védelemben részesülnek az Atlanti-óceán tonhálféléi megőrzését célzó nemzetközi bizottság (ICCAT), valamint a TAC és a másodlagos közösségi szabályozás során meghatározott kvóták által.
- 98 Harmadrészt, a Tanács és a Bizottság, arra hivatkozással, hogy a Tanács széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az ilyen gazdaságilag összetett kérdésekben, azt állítja, hogy a megtámadott rendelet nem sérti az EK 299. cikk (2) bekezdését és az

EK 158. cikket, mivel az azori-szigeteki ipar számára megfelelő és arányos védelmet nyújt azzal, hogy 100 tengeri mérföldes védelmi övezetet hoz létre.

- 99 Negyedrészt, a viszonylagos stabilitás elve szintén védelemben részesül, tekintettel arra, hogy a megtámadott rendelet leszűkíti a halászati erőlkifejtést a történeti átlagok szintjére. Ebben a vonatkozásban a Bizottság továbbá arra hivatkozik, hogy a viszonylagos stabilitás elve csak a TAC meghatározása tekintetében releváns, a megtámadott rendelet szerinti halászati erőlkifejtés korlátozásának keretében viszont nem.
- 100 Végül a Tanács – a Bizottság és a Spanyol Királyság támogatásával – arra hivatkozik, hogy semmilyen alapvető alaki követelményt nem sértett meg. Nem volt szüksége arra, hogy a Parlamenttel ismét konzultáljon, tekintve, hogy a beillesztett módosítások egészében véve nem változtatták meg a rendelet lényegét. A megtámadott rendelet kellően indokolt, amint az a preambulumbekendéseiből látszik. Továbbá, a tudományos bizonyítékok, nevezetesen az STECF és az ICES jelentései figyelembevételre kerültek.
- 101 A sürgősséget illetően a Tanács, a Bizottság és a Spanyol Királyság állítása szerint az ideiglenes intézkedések hiánya nem okozna súlyos és helyrehozhatatlan kárt, és így a sürgősség kritériuma nem teljesül.
- 102 Először is a Tanács állítása szerint a megtámadott rendelet nem jelent korlátlan halászati erőlkifejtést, hanem éppen ellenkezőleg, az említett erőlkifejtést a történeti átlagok szintjére korlátozza. A megtámadott rendelet és a 2002. évi rendeletek megfelelő védelmet nyújtanak a halállomány és a környezet számára. Másrészt, az ideiglenes intézkedések nem szükségesek, mivel léteznek egyéb, megfelelőbb lehetőségek, amelyek alkalmasak – szükség esetén – a környezet és a halállomány védelmére, mint például az alaprendelet 7. és 8. cikkének rendelkezései, amelyekkel a felperes nem élt. Az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elhamarkodott, mivel a

Bizottság mindkét kérdés tekintetében, amelyek kapcsán a felperes helyrehozhatatlan károokra hivatkozott (a rögzített zsákhálós halászattal okozott környezeti károk és a halállomány elszegényedése), előterjesztette az azonosított problémák figyelembevételére vonatkozó javaslatát. Mindenesetre a megtámadott rendelet, valamint a 2002. évi rendeletek kellő védelemben részesítik a halállományt a halászati erőfelfejtés korlátozása révén. Végül a Tanács megállapítja, hogy a felperes nem szolgált semmilyen, a sürgősséget igazoló bizonyítékkal a tonhalféléket illetően. A Spanyol Királyság helyesli ezt a megállapítást, és kiemeli, hogy tekintettel a tonhal nagyfokú vándorló tulajdonságára, az egyes körzetekhez való hozzáférés korlátozása nem jár semmilyen következménnyel, viszont állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetést eredményez.

- 103 Végül a Tanács, a Bizottság és a Spanyol Királyság állítása szerint az érdekeltség mérlegelése a kérelem elutasítását eredményezi. Először is a felperes által kért intézkedések azt eredményezik, hogy a környezet védelmének mértéke inkább kisebb, mint nagyobb. Másrészt a végrehajtás felfüggesztése az 1995. évi rendeletek alkalmazását illetően meghosszabbítaná a jogbizonytalanság időtartamát. Végül, a végrehajtás felfüggesztése halászok ezreit és halászhajók százait károsítaná az Atlanti-óceán északkeleti területén. Következésképpen, csak nyomós okok igazolhatják ilyen körülmények között az ideiglenes intézkedések elrendelését.

2. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró mérlegelése

- 104 Az eljárási szabályzat 104. cikkének 2. §-a szerint az ideiglenes intézkedés iránti kérelem megjelöli a jogvita tárgyát, a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés szükségességét. Ezek a feltételek együttesen oly módon, hogy az ideiglenes intézkedések iránti kérelmeket el kell utasítani, ha bármelyik ezek közül nem áll fenn (a Bíróság elnökének a C-268/96. P(R). sz., SCK és FNK kontra Bizottság ügyben 1996. október 14-én hozott végzése [EBHT 1996., I-4971. o.] 30. pontja). Az

ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben mérlegeli a fennálló érdekeket is (a Bíróság elnökének a C-455/00. R. sz., Ausztria kontra Tanács ügyben 2001. február 23-án hozott végzése [EBHT 2001., I-1461. o.] 73. pontja). A kért intézkedésnek továbbá ideiglenesnek kell lennie, abban az értelemben, hogy nem dönti el előre a jogvitában felmerülő jog- vagy ténykérdéseket, és nem közömbösíti előre az alapeljárásban később meghozandó határozat következményeit (a Bíróság elnökének a C-149/95. P(R). sz., Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai ügyben 1995. július 19-én hozott végzése [EBHT 1995., I-2165. o.] 22. pontja).

- 105 Ebben a mindenre kiterjedő vizsgálatban az ideiglenes intézkedésről határozó bíró széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és szabadon dönthet – figyelemmel az eset speciális körülményeire – arról, hogy a különböző feltételeket milyen módon kell ellenőrizni, valamint a vizsgálat rendjéről, mivel egyetlen közösségi jogi szabály nem kötelezi arra, hogy egy előre megállapított séma szerint döntsön az ideiglenes intézkedés szükségességéről (a fent hivatkozott Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai ügyben hozott végzés 23. pontja).
- 106 A fent hivatkozott alapelvek fényében kell az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet vizsgálni.

a) Az elfogadhatóságról

- 107 Először is azt kell megvizsgálni, hogy – amint azt a Tanács, a Bizottság és a Spanyol Királyság állítja – az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elfogadhatatlannak kell-e tekinteni az alapkereset nyilvánvaló elfogadhatatlansága miatt.
- 108 Ebben a vonatkozásban megállapítható, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat alapján igaz az, hogy bár igaz az, hogy az alapkereset elfogadhatóságának problémáját elsősorban nem egy ideiglenes intézkedés iránti eljárás keretében kell vizsgálni,

azért, hogy ne határozza meg előre az ügyben hozandó határozatot, azonban annak érdekében, hogy egy jogi aktus végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem elfogadható legyen, a kérelmezőnek bizonyítania kell bizonyos olyan okok fennállását, amelyekből valószínűsíthető az érdemi kereset elfogadhatósága, amelyhez az ideiglenes intézkedés iránti kérelem kapcsolódik, mindez annak elkerülése érdekében, hogy ideiglenes intézkedés útján olyan jogi aktus végrehajtásának felfüggesztését rendeljék el, amelynek a megsemmisítését később – miután az ügy érdemét megvizsgálva a felperes keresetét elfogadhatatlannak találta – a Bíróság megtagadja (a Bíróság elnökének a C-329/99. P(R). sz., Pfizer Animal Health kontra Tanács ügyben 1999. november 18-án hozott végzése [EBHT 1999., I-8343. o.] 89. pontja).

- 109 Az alapkereset elfogadhatósága ilyen vizsgálatának szükségszerűen rövidnek kell lennie, figyelemmel az ideiglenes intézkedés iránti eljárás sürgős jellegére (a Bíróság elnökének a C-300/00. P(R). sz., Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa és társai kontra Tanács ügyben 2000. október 12-én hozott végzése [EBHT 2000., I-8797. o.] 35. pontja).
- 110 Ideiglenes eljárás iránti kérelem keretében ugyanis az alapkereset elfogadhatóságát csak első látásra lehet megítélni, mivel a cél annak vizsgálata, hogy a kérelmező elegendő olyan tényt szolgáltatott-e, amelyek előzetesen igazolják azt a következtetést, hogy az alapkereset elfogadhatósága nem kerül kizárásra. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró csak akkor nyilváníthatja elfogadhatatlannak az ilyen keresetet, ha az alapkereset elfogadhatósága teljesen kizárt. Ennek hiányában az ideiglenes intézkedés iránti eljárás szakaszában az elfogadhatóságról hozott határozat, ha az elfogadhatóság *prima facie* nem teljesen kizárt, előre meghatározná az Elsőfokú Bíróságnak az alapeljárásban hozandó határozatát (az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-342/00. R. sz., Petrolessence és SG2R kontra Bizottság ügyben 2001. január 17-én hozott végzése [EBHT 2001., II-67. o.] 17. pontja és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-195/01. R. és T-207/01. R. sz., Government of Gibraltar kontra Bizottság ügyben 2001. december 19-én hozott végzése [EBHT 2001., II-3915. o.] 47. pontja).
- 111 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a felperesnek legalább első látásra van-e keresetelési joga, tehát kérheti-e a megtámadott rendelet részleges megsemmisítését az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján.

- 112 Először azt kell megállapítani, hogy amennyiben a portugál jog alapján jogi személyiséggel rendelkezik, az Azori-szigeteki Autonóm Körzet elvileg indíthat megsemmisítés iránti keresetet az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján, amely szerint bármely természetes vagy jogi személy azonos feltételek mellett indíthat eljárást a neki címzett határozat, vagy az olyan határozat ellen, amelyet ugyan rendeletként vagy egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti (a C-452/98. sz., *Nederlandse Antillen kontra Tanács* ügyben 2001. november 22-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-8973. o.] 51. pontja, a továbbiakban: *Holland Antillák I.-ügy*).
- 113 Amint arra a Tanács jogosan hivatkozik, a megtámadott rendelet általános hatályú intézkedés, nem pedig burkolt határozat. Ez a rendelet szabályozza a halászati tevékenységet a mélytengeri halállományt illetően az Atlanti-óceán északkeleti területének nagy részén, ami a nyugati vizek néven ismert, és minden olyan halászra különbségtétel nélkül alkalmazandó, aki az említett tevékenységet ebben az övezetben kívánja gyakorolni. Továbbá, annak ellenére, hogy az Azori-szigetek kifejezetten említésre kerülnek a (6) preambulumbekkezdésben és az 5. cikkben, a megtámadott rendelet különbségtétel nélkül alkalmazandó minden, az EK 299. cikk (2) bekezdésében említett ultraperifériás régióra, nevezetesen az Azori-szigetekre, Madeirára és a Kanári-szigetekre.
- 114 Ugyanakkor, az a tény, hogy a megtámadott jogi aktus általános hatályú intézkedés, nem jelentheti akadályát annak, hogy az ellen egy természetes vagy jogi személy keresetet indítson az EK 230. cikk negyedik bekezdése alkalmazásával. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a tény, hogy egy intézkedés általános hatályú, nem jelenti azt, hogy ne érinthetne közvetlenül és személyében egyes természetes vagy jogi személyeket (*Holland Antillák I.-ügy* 51. pontja és a C-309/89. sz., *Codorniu kontra Tanács* ügyben 1994. május 18-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-1853. o.] 19. pontja).
- 115 Következésképpen egy rövid vizsgálat során azt kell mérlegelni, hogy az Azori-szigeteki Autonóm Körzetet közvetlenül és személyében érinti-e a megtámadott rendelet.

- 116 A közvetlen érdekeltség kritériumát illetően az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy a felperes az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerinti közvetlen érintettsége megállapítható legyen, az említett közösségi jogi aktusnak közvetlen joghatást kell kiváltania a felperes jogi helyzetére, alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie, és egyéb köztes jogszabályok nélkül, csak a közösségi szabályozásból eredhet (a T-198/95., T-171/96., T-230/97., T-174/98. és a T-225/99. sz., Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ügyben 2001. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2001., II-1975. o.] 96. pontja). Ebben a vonatkozásban meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet közvetlenül alkalmazandó minden tagállamban, és azonnali hatásokkal jár, anélkül hogy a tagállamoknak további szabályokat kellene elfogadniuk. A megtámadott rendelet alapvető és azonnali hatással van a felperes jogi helyzetére, amennyiben megfosztja őt jogalkotói hatáskörétől a 100 és 200 tengeri mérföld közötti terület halászatát illetően, és amennyiben a halászati tevékenységet – ami a felperes szerint gazdaságának jelentős részét alkotja – a megtámadott rendelet érinti. Ebből az következik, hogy – legalábbis első látásra –, a felperes bizonyította, hogy a megtámadott rendelet őt közvetlenül érinti.
- 117 A személyes érintettséget illetően kiemelendő, hogy egy általános hatályú jogi aktus, mint amilyen egy rendelet, csak abban az esetben érintheti személyükben a természetes vagy jogi személyeket, ha rájuk sajátos jellemzőik vagy olyan helyzet folytán vonatkozik, amely minden más személyhez képest, és ezáltal a címzethez hasonló módon, egyéníti őket (a C-451/98. sz., Antillean Rice Mills kontra Tanács ügyben 2001. november 22-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-8949. o.] 49. pontja; a C-50/00. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6677. o.] 36. pontja és a C-142/00. P. sz., Bizottság kontra Nederlandse Antillen ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-3483. o.] a továbbiakban: Holland Antillák II.-ügy 65. pontja, valamint a Holland Antillák I.-ügy 60. pontja).
- 118 Ebben a vonatkozásban meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az általános érdek, amivel valamely régió, mint az Azori-szigeteki Autonóm Körzet – mint a területén gazdasági jellegű, különösen halászati kérdésekben illetékes jogalany – rendelkezhet arra vonatkozóan, hogy a gazdasági fellendüléséhez kedvező eredményt nyerjen, nem elegendő önmagában ahhoz, hogy az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerint érintettnek lehessen tekinteni (Holland Antillák II.-ügy, 69. pont).

- 119 Továbbá, a személyében való érintettség kimutatásához nem elegendő, hogy a felperes a Szerződés (EK 299. cikk (2) bekezdése) által biztosított egyedi védelemben részesüljön, a megtámadott rendelet őt kifejezetten és pontosan említse a (6) preambulumbekendésben és az 5. cikkben, vagy hogy a Tanácsnak figyelembe kellett vennie a felperes helyzetét a megtámadott rendelet elfogadásakor (lásd e tekintetben a Holland Antillák II.-ügy 74–76. pontját). Különben, amint azt a Tanács jogosan kiemeli, az EK 299. cikk (2) bekezdésében említett ultraperifériális régiók a tagállamokhoz hasonló kereshetőségi jogot szerezhethetnének. Az ehhez hasonló eredmény az EK 230. cikkel ellentétes lenne, amely nem jogosítja fel a regionális jogalanyokat, hogy ugyanolyan feltételekkel indíthassanak keresetet, mint a tagállamok (lásd megfelelően a Holland Antillák I.-ügy 50. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 120 Ebből következik, hogy a felperesnek legalább első ránézésre a tények alapján bizonyítania kell, hogy a megtámadott rendelet olyan ténybeli helyzet miatt érinti, amely őt más személyekhez képest, ideértve a jelen ügy körülményei alapján az egyéb ultraperifériális régiókat is, megkülönbözteti (lásd megfelelően a Holland Antillák I.-ügy 72. pontját).
- 121 Habár a felperes nem tett erőfeszítést annak egyértelmű bizonyítására, hogy a megtámadott rendelet mennyiben érinti őt más módon, mint a többi ultraperifériális régiót, ami kellően megkülönböztetné őt ahhoz, hogy személyes érintettsége megállapítható legyen, ugyanakkor felhozott néhány bizonyítékot, ami alapján nem zárható ki teljesen, hogy olyan helyzetben van, ami őt ily módon megkülönbözteti.
- 122 Először is a felperes hatásköre a megtámadott rendelet által közvetlenül és jelentős mértékben érintett, tekintettel arra, hogy megfosztja őt a halászati tevékenységet szabályozó hatáskörétől a 100 és 200 tengeri mérföld közötti övezetben. Valamely régió hatáskörét ilyen mértékben érintő hatás oda vezethet, hogy a régiót az

EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján személyében érintettnek lehet tekinteni (lásd ebben a tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-132/96. és T-143/96. sz., Freistaat Sachsen és társai kontra Bizottság ügyben 1999. december 15-én hozott ítélete [EBHT 1999., II-3663. o.] 84. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, különösen a T-288/97. sz., Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia kontra Bizottság ügyben 1999. június 15-én hozott ítélete [EBHT 1999., II-1871. o.] 31. és 32. pontját).

- 123 Másodsorban az Azori-szigetek helyzete különleges abban az értelemben, hogy tengeri ökoszisztémáját kiterjedt tenger alatti domborzat jellemzi, ami helyi árapály-jelenséget és mélytengeri hideg víz feláramlását okozza (upwellings), továbbá hidrotermikus áramlási terület és természetes melegvíz-források megléte, a kontinentális talapzat hiánya és a mélytengeri halászáttól való erős függés jellemzi. A felperes szerint az Azori-szigetek aktív lakosságának közel 12%-a függ a halászáthoz kötődő tevékenységtől, és az azori-szigeteki mélytengeri halászat közel 60%-át teszi ki az ottani összes fogásnak. A felperes által a tárgyaláson előadottak szerint a halászáthoz kötődő tevékenységek a bruttó nemzeti termék 5%-át adják, amely arány nem tekinthető elhanyagolhatónak (Léger főtanácsnoknak a C-301/97. sz., Hollandia kontra Tanács ügyben 2001. november 22-én hozott ítélethez [EBHT 2001., I-8853. o., I-8858. o.] kapcsolódó, indítványa és a Holland Antillák I.-ítélet [EBHT 2001., I-8975. o.] 95. pontja, amelyben megállapítja, hogy egy olyan szektor, amely a Holland Antillák bruttó nemzeti termékének csak a 0,9%-át adja, nem elegendő annak bizonyítására, hogy ez a régió egyedi sajátosságokkal rendelkezik, de ezzel ellentétes következtetés vonható le, „ha a jogvita tárgyát képező jogi aktussal érintett gazdasági szektor [a szóban forgó tengerentúli országok és területek] bruttó nemzeti termékének sokkal jelentősebb részét képezi”).

- 124 A felperes által bemutatott e ténybeli bizonyítékok alapján az ideiglenes intézkedésről határozó bíró úgy véli, hogy ha vannak is komoly kétségek azt illetően, hogy a felperes bizonyította-e, hogy a megtámadott rendelet őt másként érinti, mint egyéb ultraperifériális régiókat, nem zárható ki teljesen, hogy a felperes az alapeljárásban bizonyítani tudja, hogy a megtámadott rendelet őt személyében érinti.

- 125 A fenti észrevételek fényében, tekintettel arra, hogy az alapkereset elfogadhatósága ebben a szakaszban nem zárható ki teljesen, az ideiglenes intézkedések iránti kérelem nem utasítható el kizárólag elfogadhatatlansági okokból.

b) A fumus boni jurisről, a sürgősségről és az érdekek mérlegeléséről

- 126 Annak megítélésére, hogy a felperes bizonyítja-e az ideiglenes intézkedés elrendeléséhez szükséges, együttes feltételeket, nevezetesen a *fumus boni juris* és a sürgősség feltételét, fontos előzetesen megvizsgálni a kért ideiglenes intézkedések természetét és mérlegelni az érdekeket, mérlegelve az ilyen ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés hatásait a felperesre, az alperesre, a beavatkozókra, a közösségi jogrendre és harmadik személyekre.

Az érdekek mérlegelése – A kért ideiglenes intézkedések hatásai

- 127 Először azt kell megvizsgálni, hogy maga a kért ideiglenes intézkedések természete alkalmatlannak vagy aránytalannak tűnik-e az általuk elérendő fő cél, nevezetesen az Azori-szigetek tengeri ökoszisztémája és a halállomány védelmének fényében. E tekintetben valamennyi kért ideiglenes intézkedés hatását érdemes megvizsgálni.

- 128 A megtámadott rendelet 3. cikke végrehajtása felfüggesztésének jelentősen kiterjedt hatása lenne, mivel a tagállamokat felmentené azon kötelezettségük alól, hogy a történeti átlagok alapján megbecsüljék és felosszák a halászati erő kifejtés szintjét.

Egy ilyen felfüggesztés jellegénél fogva nem tűnik alkalmasnak, és még kevésbé arányosnak a felperes céljának – a tengeri környezet és a halállomány védelmének – elérésére. Ezen rendelkezés végrehajtásának felfüggesztése abban a vonatkozásban, hogy visszavonja az érintett halászatok definíciója közül a halászfelszerelés fogalmát, nem egyenértékű a közösségi intézmények azon kötelezettségével, hogy halászfelszerelések szerint határozzák meg a halászatokat, és nem vonja maga után az egyedi halászfelszerelések használatának tilalmát sem. Ráadásul e rendelkezés végrehajtásának felfüggesztése abban a vonatkozásban, hogy a 2347/2002 rendelet szerinti fajokra nem terjed ki a hatálya – amely korábbi rendelet ezekre kiterjedt, viszont nem tárgya a jelen keresetnek –, a szabályozások kumulációjához vezethet, és nem szükségszerűen jelentené az egyes fajok fokozottabb védelmét.

- 129 A megtámadott rendelet 5. cikke végrehajtásának felfüggesztése lényegében megszüntetné azt a védelmet, amelyet az Azori-szigetek körüli 100 tengeri mérföldig terjedő övezet élvez, amely hatás ellentétesnek látszik azzal, mint amit a felperes el akar érni. Megállapítható, hogy az 5. cikk egy 100 tengeri mérföldes védelmi övezetet hoz létre minden faj számára, beleértve a tonhalat és a mélytengeri fajokat is. A kérelem arra irányult, hogy a tonhalat és tonhalféléket halászó spanyol hajók ki legyenek zárva a 0 és 200 tengeri mérföld közötti övezetből, azonban a megtámadott rendelet 5. cikke végrehajtásának felfüggesztése nem járna ezzel a hatással.
- 130 A megtámadott rendelet 11. cikke végrehajtásának felfüggesztése megakadályozná a Bizottságot és a Tanácsot abban, hogy elfogadja a végrehajtási rendeletet, amely rögzíti a maximális éves halászati erőlkifejtést valamennyi tagállam, illetve a 3. és a 6. cikkben említett minden övezet és halászat tekintetében. Egy ilyen intézkedés nem eredményezné az Azori-szigetek vizeiben a környezet védelmét vagy a halállomány megőrzését. Maga a felperes is úgy véli, hogy elfogadása esetén a végrehajtási rendelet legalább részben védené az Azori-szigetek vizeit.
- 131 A megtámadott rendelet 13. cikke b) pontja végrehajtásának felfüggesztése az ún. „jelzőrendszer” ismételt alkalmazását eredményezné, és ezáltal jelentős hatása lenne nagyszámú haláshajóra nézve, amelyeknek alkalmazkodniuk kellene ehhez a

rendszerhez. Jóllehet a jelzőrendszer visszaállítása az Azori-szigetek vizeiben tevékenykedő halászhajók tevékenységét illetően többletinformációkhoz juttatná a felperest, a felperes nem bizonyította, hogy bár a VMS kevesebb információval látja őt el, ez megakadályozza, hogy a megtámadott rendelet szerinti rendszert alkalmazza, vagy az Azori-szigetek vizeiben tevékenykedő hajók tevékenységét megfelelően ellenőrizze. Valójában, még ha ez a rendelkezés le is szűkíti – amint azt a felperes állítja – azoknak az információknak a mennyiségét, amelyeket az Azori-szigetek hatóságai a joghatóságuk alá tartozó vizeken tevékenykedő hajókról elvárnak, azt nem bizonyította a felperes, hogy ez milyen konkrét hatással jár a tengeri ökoszisztémára és a halállományra nézve.

- 132 A megtámadott rendelet 15. cikke végrehajtásának felfüggesztése, ami legkésőbb 2004. augusztus 1-jétől hatályon kívül helyezi az 1995. évi rendeleteket, minden olyan halászt érintene, aki az Azori-szigetek vizeiben szeretne halászni, és az Azori-szigetek vizeire alkalmazandó rendszert illetően nagyfokú jogbizonytalanságot idézne elő. Lényegében ennek a rendelkezésnek a felfüggesztése visszaállítaná a teljes korábbi jogi rendszert, amelyet a közösségi jogalkotó a megtámadott rendeletben foglalt rendszerrel akart felváltani. Azt el kell ismerni, hogy nagy a bizonytalanság azt a kérdést illetően, hogy az 1995. évi rendeletek egyes rendelkezéseit, amelyek a csatlakozási okmány által bevezetett rendszerhez és az 1275/94 rendelethez szorosan kötődnek, a csatlakozási okmány által bevezetett átmeneti rendszer 2003. január 1-jei lejáratát követően nem alkalmazhatónak kell-e tekinteni. Az igaz, hogy a 15. cikk végrehajtásának felfüggesztése olyan eredménnyel járhat, hogy a korábbi rendszer újra hatályos lesz, ami – legalábbis a felperes szerint – az Azori-szigetek vizeinek megfelelő védelmet nyújtana. Ugyanakkor meg kell azt jegyezni, hogy az 1995. évi rendszer ezt a védelmet nem közvetlenül, a környezetvédelmi kérdéseket illető rendelkezések révén – mint például egyes halászfelszerelések használatának megtiltása –, hanem közvetetten, idegen hajóknak az Azori-szigetek vizeihez való hozzáférése korlátozása által teremtette meg. A 15. cikk végrehajtásának felfüggesztése fenntartaná az 1995. évi rendeletek e rendelkezéseit, amelyek az idegen hajóknak az Azori-szigetek vizeihez való hozzáférést korlátozza, míg a csatlakozási okmány által felállított átmeneti rendszernek legkésőbb 2002. december 31-én meg kellett volna szűnnie. Meg kell állapítani, hogy ezek a rendelkezések állampolgárság alapján történő, közvetlen, hátrányos megkülönböztetést eredményeznek, és ezáltal megsértik az EK 12. cikkében és az alaprendelet 17. cikke (1) bekezdésében foglalt alapelvet.

- 133 Végül meg kell állapítani, hogy a felperes által kért átmeneti intézkedések – az Azori-szigetek vizeiben tonhal és tonhálfélék spanyol hajók általi halászatának tilalma, és a tengerfenéken élő fajok és mélytengeri fajok nem portugál hajók általi halászatának tilalma – lényegében nem a környezetvédelemmel összefüggő szabályok, hanem hozzáférési szabályok, amelyek állampolgárság alapján történő, közvetlen, hátrányos megkülönböztetést eredményezhetnek, és az idegen hajók érdekeit sérthetik. Az ilyen ideiglenes intézkedést elrendelő végzés nem szolgálna közvetlenül a tengeri környezet és a halállomány védelmét, nem tiltaná meg a kárt okozó halászfelszerelések használatát, és nem eredményezné a halászati erőkifejtés jelentős korlátozását vagy más, ökológiai szempontból ésszerű intézkedés meghozatalát, hanem egyszerűen kiltaná az idegen hajókat az Azori-szigetek vizeiről. Ezért, jellegénél fogva, aránytalannak látszik.
- 134 A kért ideiglenes intézkedések jellegének e vizsgálatából az következik, hogy – a felperes állításával ellentétben – a megtámadott rendelet végrehajtásának részleges felfüggesztése vagy a kért másodlagos ideiglenes intézkedések jelentős negatív következményekkel járnának harmadik személyekre nézve, és a közös halászati politika működését megzavarnák.
- 135 Valójában a megtámadott rendelet általános hatályú intézkedés, amely jelentős számú halászhajó és halász vonatkozásában absztrakt módon határozza meg a halászati tevékenység széles területét. A megtámadott rendelet végrehajtásának részleges felfüggesztése sértené a más tagállamokból származó, és különösen a spanyol halászok érdekeit, azáltal, hogy felfüggeszti a közösségi jogalkotó által nekik biztosított jogokat, azaz a halászati tevékenység gyakorlásának jogát, többek között az Azori-szigetek vizein, állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés nélkül.
- 136 A megtámadott rendelet végrehajtása részleges felfüggesztésének ezeket a nagyszámú érdekeltre gyakorolt, potenciálisan jelentős következményeit úgy kell értékelni, hogy azokat a súlyos és helyrehozhatatlan károk megakadályozása érdekében össze kell vetni az alapeljárásbeli határozathozatalig kért ideiglenes intézkedések szükségességével. Ebben a vonatkozásban figyelembe kell venni a hivatkozott, környezetvédelmi kérdéseket érintő károk súlyosságát.

- 137 Végül, meg kell állapítani, hogy ennek az értékelésnek figyelembe kell vennie azt a tény is, hogy a közös halászati politika keretében a Tanács, mint jogalkotó, jelentős mérlegelési jogkörrel rendelkezik, ami illeszkedik az EK 34–37. cikk által erre az intézményre ruházott politikai felelősséghez. A Tanács e hatásköre gyakorlásának felügyelete során a bírónak csak azt kell vizsgálnia, hogy a szóban forgó hatóság nem követett-e el nyilvánvaló hibát vagy hatáskörrel való visszaélést, vagy nem lépte-e nyilvánvalóan túl mérlegelési jogkörének korlátait (lásd a C-4/96. sz., NIFPO és Northern Ireland Fishermen's Federation kontra Department of Agriculture for Northern Ireland ügyben 1998. február 19-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-681. o.] 42. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 138 A fentiek fényében, az ideiglenes intézkedésről határozó bíró – a nyilvánvalóan sürgős helyzetet kivéve – nem helyettesítheti a Tanács értékelését a saját értékelésével anélkül, hogy ez ne járna az említett intézmény mérlegelési jogköre megsértésének kockázatával (lásd ebben a vonatkozásban az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-310/97. sz., Holland Antillák kontra Tanács ügyben 1998. március 2-án hozott végzése [EBHT 1998., II-455. o.] 64. és 65. pontját). Amint az fentebb kifejtésre került, a fennálló érdekek mérlegelése arra kötelez, hogy az ideiglenes intézkedésről határozó bíró értékelése csak kivételes körülmények – kifejezetten súlyos *fumus boni juris* és nyilvánvaló sürgősség – esetén helyettesíthesse a Tanács értékelését (lásd ebben a vonatkozásban az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-350/00. R. sz., Free Trade Foods kontra Bizottság ügyben 2001. február 1-jén hozott végzése [EBHT 2001., II-493. o.] 48. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 139 Ebben a keretben kell tehát vizsgálni a *fumus boni juris* és a sürgősség együttes feltételeit. Célszerű előzetesen megvizsgálni, hogy a felperes bizonyítja-e, hogy az ideiglenes intézkedések szükségesek, tekintve, hogy ha ez a feltétel nem teljesül kifejezetten egyértelműen, akkor felesleges a *fumus boni juris* meglétének teljes körű vizsgálata.

A sürgősségről

- 140 Előzetes észrevételként azt kell kiemelni, hogy valamely ideiglenes intézkedés iránti kérelem sürgősségét ahhoz képest kell megítélni, hogy az ideiglenes intézkedés

szükséges-e az intézkedést kérő félnél bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan károk elkerülése érdekében (a fent hivatkozott Pfizer Animal Health kontra Tanács végzés 94. pontja).

- 141 Különösen, ha egy kár bizonyos számú tényező bekövetkeztétől függ, akkor elegendő, ha ez a kár – kellő mértékben valószínűsíthetőként – előre látható (lásd ebben a vonatkozásban a C-280/93. R. sz., Németország kontra Tanács ügyben 1993. június 29-én hozott végzés [EBHT 1993., I-3667. o.] 34. pontját és a Bíróság elnökének a C-335/99. P(R). sz., HFB és társai kontra Bizottság ügyben 1999. december 14-én hozott végzése [EBHT 1999., I-8705. o.] 67. pontját). Mindazonáltal a kérelmező továbbra is köteles bizonyítani azokat a tényeket, amelyek megalapozhatják egy súlyos és helyrehozhatatlan kár valószínűségét (a fent hivatkozott HFB és társai kontra Bizottság végzés 67. pontja és a Bíróság elnökének a C-278/00. R. sz., Görögország kontra Bizottság ügyben 2000. október 12-én hozott végzése [EBHT 2000., I-8787. o.] 15. pontja).
- 142 Ebből az következik, hogy a vizsgálatnak arra a kérdésre kell irányulnia, vajon a felperes bizonyította-e, hogy a kért ideiglenes intézkedések elrendelése szükséges annak érdekében, hogy elkerülhető legyen az a három fajta kár, ami szerinte a megtámadott rendelet alkalmazásából ered: egyrészt a tengeri ökoszisztéma (korallok, tengerfenék stb.) károsodása a vonatott halászfelszerelés és más, ipari halászfelszerelések, mint az eresztőháló és a horogsór használatának engedélyezése következtében, másrészt a halászati erő kifejtés fokozódása következtében a mélytengeri halállomány megújíthatatlan szintre történő elszegényedése, és harmadrészt az Azori-szigetek halászati ágazatának megszűnése.
- 143 Az egyes károk értékelése előtt fontos kiemelni, hogy a felek között jelentős ellentét van az 1995. évi rendeletek hatályon kívül helyezése pontos dátumát illetően, vagyis azt illetően, hogy a megtámadott rendelet alapján mikor kezdődnek meg a hivatkozott hatások az Azori-szigetek vizeiben az 1995. évi védelmi rendszer előnyeinek hiányában. A jelen eljárás céljából a megtámadott rendelet hatásainak értékelését arra figyelemmel szükséges vizsgálni, hogy az 1995. évi rendeletek legkésőbb 2004. augusztus 1-jén hatályon kívül kerülnek. Ez tűnik a legésszerűbb értelmezésnek, tekintve, hogy a megtámadott rendelet 15. cikke olyan sajátos

rendelkezés, amely az 1995. évi rendeletek hatályon kívül helyezését szabályozza. Vitathatatlan, hogy az említett 15. cikk következtében az 1995. évi rendeletek 2004. augusztus 1-jét követően már nem lesznek alkalmazhatók, és ez képezi a felperes érveinek alapját a megtámadott rendelet tengeri környezetet, halállományt és az azori-szigeteki halászatot érintő hatásait illetően.

— A tengeri ökoszisztéma súlyos és helyrehozhatatlan károsodása

- 144 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet ipari mértékű halászati erő kifejtést hagy jóvá, és engedélyezi a vontatott halászfelszerelés és más ipari jellegű halászfelszerelések, úgymint a fenékvonóháló, a tengerfenékkal nem érintkező zsákháló, a rögzített kopoltyúháló és az ipari típusú horogsor használatát, amelyek súlyos és helyrehozhatatlan károkat okoznak a tengeri ökoszisztémában, tönkretéve a tengerfeneket, a zátonyokat és a korallokat.
- 145 A felperes arra hivatkozik, hogy az 1995. évi rendeletek, nevezetesen a 685/95 rendelet 3. és 6. cikke, valamint I. melléklete által létrehozott korábbi rendszer szerint minden halászat a halászfelszerelésre hivatkozással (például vontatott vagy rögzített halászfelszerelés) volt meghatározva, következésképpen a Tanács közvetlenül korlátozni tudta a vontatott halászfelszerelés használatát például a halászati erő kifejtés zéró határértékének meghatározásával egyedi övezetekben, egy adott halászfelszerelés tekintetében. Az Azori-szigetek vizei tekintetében ez a 2027/95 rendelet 2. cikke és melléklete alapján történt. A megtámadott rendelet (3. cikke és melléklete) nem halászfelszerelésenként határozza meg a halászatokat, és így a jövőben nem lesz lehetőség a vontatott halászfelszereléssel való halászati erő kifejtés maximális szintjét zéró értéken rögzíteni. Továbbá minden, az ilyen halászfelszerelések használatát tiltó helyi rendelkezés a 2371/2002 rendelet 10. cikke alapján alkalmazhatatlan az idegen hajókra 12 tengeri mérföldes körzeten kívül; így tehát nincs semmilyen más eszköz hasonló tiltás végrehajtására. Tekintettel arra, hogy a megtámadott rendelet 15. cikke legkésőbb 2004. augusztus 1-jétől hatályon kívül helyezi az 1995. évi rendeleteket is, így ebből az következik, hogy az Azori-szigetek vizeiben engedélyezett lesz a vontatott halászfelszerelések használata.

- 146 Azt mindegyik fél elismeri, hogy a megtámadott rendelet 15. cikke alapján az 1995. évi rendeletek legkésőbb 2004. augusztus 1-jei hatályon kívül helyezésével a hajók jogosultak lesznek fenékvonóháló használatára az Azori-szigetek vizeiben való halászat során, míg a hasonló tevékenység kizárt volt az előző rendszer alatt.
- 147 Az sem vitatott, hogy a fenékvonóhálós halászat jelentős negatív következményekkel járhat a tengeri ökoszisztémára nézve, ha ez a tevékenység ellenőrizetlen marad. Mind a Tanács, mind a Bizottság elismerte a tárgyaláson, hogy a fenékvonóhálós halászat hatásai súlyos és helyrehozhatatlan következményekkel járhatnak a tengeri ökoszisztéma olyan érzékeny elemeinek elpusztítása miatt, mint a korallzátonyok. Ebben a vonatkozásban a Bizottság zsákhálós halászatról szóló javaslatának indokolása azt tartalmazza, hogy „új keletű tudományos jelentésekből az következik, hogy egyes mélytengeri fajokat [például az azori-szigeteki fajokat] védelemben kell részesíteni a halászfelszerelések által okozott, mechanikus pusztulással szemben”. Az említett javaslat (4) preambulumbekzdése úgy fogalmaz, hogy „a rendelkezésre álló tudományos adatok szerint a tengerfenéken vontatott halászfelszerelések által, a korallokban okozott károk helyreállítása lehetetlen, vagy nagyon nehéz és hosszadalmas”.
- 148 Ellentétben a fenékvonóhálós halászat hatásaival, amelyeket illetően az ideiglenes intézkedésről határozó bíró előtt elegendő bizonyítékot mutattak be annak megállapítása érdekében, hogy az abból eredő károk súlyos és helyrehozhatatlan jellegűek, ha az ilyen tevékenység ellenőrizetlen marad, az nem lett kellőképpen bizonyítva, hogy hasonló károk származhatnak más halászfelszerelések, mint például a tengerfenékkal nem érintkező zsákháló, a kopoltyúháló és különösen a horogsor használatából.
- 149 A felperes arra hivatkozik, hogy ezek az egyéb, intenzív módszerek másodlagos károkat okoznak a halállományban (amelyre nézve egy halászati erő kifejtést szabályozó rendszer mindemellett alkalmazandó), azonban a tengeri környezetben okozott súlyos és helyrehozhatatlan kár mint olyan nem állapítható meg. A felperes által benyújtott szakértői jelentés (a kérelem 2. melléklete) azt mutatja, hogy bár mindenféle típusú ipari halászatnak vannak másodlagos hatásai, a tengerfeneket nem érintő háló és a horogsor egyértelműen kevesebb kárt okoz, mint a horogsorral végzett fenékvonóhálós halászat, amit „az élőhelyre korlátozott károkat okozónak”

tekintenek. Az úgynevezett fantomhalászatra történő hivatkozások főként a halállomány megóvásához kapcsolódnak, és nem a környezetben okozott kárra mint olyanra, és ráadásul általános jellegűek, anélkül hogy a kár súlyosságának mértékére vonatkozó adatok vagy egy ilyen kár súlyossá és helyrehozhatatlanná válásának lehetsége ideje említésre kerülnének.

- 150 A felperesnek a Bizottság zsákhálós halászatról szóló javaslatához kapcsolódó sajtóközleményében tett kijelentésekre történő hivatkozása a fenékvonóhálós halászati tevékenységre vagy a hasonló halászfelszereléssel végzett tevékenységre vonatkoznak, és nem tekinthetők úgy, mintha az említett intézmény elismerné más típusú halászfelszerelések használatának károsító hatásait.
- 151 Következésképpen a felperesnek a sürgősségre vonatkozó hivatkozásait a fenékvonóhálón és az ahhoz hasonló vontatott hálón kívüli egyéb halászfelszereléseket illetően el kell utasítani.
- 152 A Tanács és a Bizottság ugyanakkor elismeri, hogy ha a fenékvonóhálós halászat, ellenőrizetlen marad, akkor ez a fajta halászfelszerelés feltehetően súlyos károkat okozhat az azori-szigeteki tengeri ökoszisztémában. Az ilyen károk helyrehozhatatlanok abban az értelemben, hogy ezeket közismerten lehetetlen vagy nagyon nehéz helyreállítani.
- 153 Következésképpen azt kell értékelni, hogy a kért ideiglenes intézkedések hiányában a megtámadott rendelet biztos és rövidesen bekövetkező károkat okozhat-e. A felperes köteles bizonyítani azokat a tényeket, amelyek megalapozhatják egy súlyos és helyrehozhatatlan kár valószínűségét (a fent hivatkozott HFB és társai kontra Bizottság végzés 67. pontja és a már hivatkozott Görögország kontra Bizottság végzés 15. pontja).

- 154 Meg kell jegyezni, hogy – ellentétben azzal, amit a felperes felvet – a megtámadott rendeletben semmi nem engedélyezi kifejezetten a zsákhálós halászatot, illetve nem akadályozza meg a Tanácsot vagy a Bizottságot abban, hogy további intézkedéseket fogadjanak el az ilyen tevékenységek elleni küzdelem keretében. A Bizottságnak a zsákhálós halászatra vonatkozó indítványa ugyanis a megtámadott rendelet kiegészítését célozza azzal, hogy a zsákhálós halászat egyedi tilalmát fogalmazza meg, többek között az Azori-szigetek vizeiben. A javaslat módosítaná a 850/98 rendeletet, annak 30. cikkéhez fűzött alábbi rendelkezéssel:

„A hajóknak tilos használni mindenféle zsákhálót vagy hasonló vontatott halászfelszerelést, ami a tengerfenékkal érintkezésbe kerül [különösen az Azori-szigetek vizeiben].”

- 155 Ebből következik, hogy a megtámadott rendelet 3. cikke, 5. cikkének (1) bekezdése, a 11. és 13. cikke végrehajtásának felperes által kért felfüggesztése nem vonná maga után a fenékvonóhálós halászatnak az Azori-szigetek vizeiben való tilalmát, és ezért a felperes számára semmilyen haszonnal nem járna. Nem megalapozott, hogy ezek a rendelkezések bármilyen hatással lennének a zsákhálós halászati tevékenységre. Következésképpen e rendelkezések végrehajtásának felfüggesztése nem nyilvánvalóan szükséges.
- 156 Mindamellet, amint arra maga a felperes is hivatkozik, a zsákhálós halászat engedélyezése közvetetten megvalósulhat az 1995. évi rendeletek hatályon kívül helyezése révén, amelyek inkább közvetetten, mint közvetlenül érintették a kérdést a halászfelszereléseknek a halászatok fogalmához kapcsolásával. Ezért csak a megtámadott rendelet 15. cikke (ami hatályon kívül helyezi az 1995. évi rendeleteket) végrehajtásának felfüggesztése lehet hatással a fenékvonóhálós halászatra azzal, hogy lehetővé tenné az 1995. évi rendeletek által felállított rendszer további alkalmazását, és így közvetetten az Azori-szigetek vizeiben a fenékvonóhálós halászat tilalmát.

- 157 Ugyanakkor nehéz megállapítani, hogy egy ilyen vagy egyéb más ideiglenes intézkedés szükséges-e ahhoz, hogy a tengeri ökoszisztémában ne keletkezzenek károk a releváns időszakban, tekintettel arra, hogy sokkal arányosabb és megfelelőbb egyéb lehetőségek léteznek a közös halászati politikán belül, amelyek gyorsan és hatékonyan alkalmazhatók az ilyen károk elkerülése érdekében.
- 158 E lehetőségek között vannak nevezetesen az alaprendelet 7. és 8. cikkén alapuló, a Bizottság vagy a tagállamok, különösen a Portugál Köztársaság által elfogadott sürgősségi intézkedések, amely intézkedések elfogadására különösen olyan helyzetben kerülhet sor, „ha nyilvánvaló az erőforrások védelmére vagy a tengeri ökoszisztémára vonatkozóan a halászati tevékenységből eredő súlyos fenyegetettség, amely azonnali intézkedést kíván”. A 8. cikk szerint ezen intézkedések időtartama legfeljebb három hónap, illetve az alaprendelet 7. cikke alapján hat hónap, ami további hat hónappal meghosszabbítható. Ezen intézkedések időtartama így elegendőnek tűnik ahhoz, hogy elkerülhetők legyenek a károk addig is, amíg a Bizottság zsákhálós halászatról szóló javaslata elfogadásra kerül; valószínűleg ez utóbbira rövid időn belül sor kerül. Ráadásul a 850/98 rendelet 45. cikkének (1) és (2) bekezdése lehetővé teszi a Bizottság vagy a tagállamok számára sürgősségi intézkedések elfogadását a fennhatóságuk alá tartozó vizeket illetően, „ha a tengeri élőlények megóvása azonnali intézkedést tesz szükségessé”, vagy „ha bizonyos fajok vagy halászterületek megóvását komoly veszély fenyegeti, és ha a késlekedés nehezen orvosolható károkat eredményezne”.
- 159 A tárgyaláson kiderült, hogy a felperes nem tett lépéseket az ilyen intézkedések meghozatala érdekében.
- 160 Ráadásul a Bizottság jelezte a tárgyaláson, hogy folyamatosan figyelemmel kísérte a helyzetet, és szükség esetén kész lett volna e sürgősségi intézkedéseket elfogadni.

- 161 Hasonló intézkedések kerültek elfogadásra az Egyesült Királyságban a Darwin Mounds esetében (a Skóciától északnyugatra található mélytengeri korallzátonyoknak a vonóhálóval végzett halászat hatásaitól való védelméről szóló, 2003. augusztus. 20-i 1475/2003/EK bizottsági rendelet [HL L 211., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 6. kötet, 42. o.]). A Bizottságnak a zsákháló halászatról szóló javaslata bizonyítja, hogy a Bizottság tudatában van a helyzetnek, és azt folyamatosan vizsgálja. Az említett javaslat indokolása úgy fogalmaz, hogy „az Azori-szigeteket, Madeirát és a Kanári-szigeteket körülvevő közösségi halászati övezet több ismert vagy potenciális mélytengeri élőhelyet ölel fel, amelyek védelme mostanáig biztosított volt a zsákháló halászattal szemben a 2027/95/EK tanácsi rendeletben megfogalmazott speciális hozzáférési rendszernek köszönhetően, és mivel e rendszer alkalmazhatósága 2004-ben megszűnik, már most fontos a közösségi jogalkotás keretein belül gondoskodni ezen övezetek védelmének folytatásáról”. Mivel a Bizottság tudatában volt a felmerült kérdéseknek, nagyon valószínűtlen, hogy megakadályozta volna hasonló intézkedések elfogadását, vagy nem lépett volna közbe bármilyen károsodás megakadályozása érdekében.
- 162 Ilyen körülmények között, mivel a felperes egyéb, megfelelőbb lehetőségekkel rendelkezik, a kért intézkedések nem látszanak szükségesnek (lásd megfelelően a Bíróság elnökének a C-87/94. R. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 1994. április 22-én hozott végzése [EBHT 1994., I-1395. o.] 40–42. pontját; a fent hivatkozott Free Trade Foods kontra Bizottság végzés 59. pontját; az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-306/01. R. sz., Aden és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. május 7-én hozott végzése [EBHT 2002., I-2387. o.] 109. pontját és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-181/02. R. sz., Neue Erba Lautex kontra Bizottság ügyben 2002. december 3-án hozott végzése [EBHT 2002., I-5081. o.] 105–110. pontját).
- 163 A fentiek fényében az ideiglenes intézkedésről határozó bíró úgy ítélte meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a kért ideiglenes intézkedések szükségesek a tengeri ökoszisztémát fenyegető súlyos és helyrehozhatatlan károk megelőzéséhez.

— A halállományban bekövetkező kár

- 164 A halállományban bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan kárt illetően a felperes arra hivatkozott, hogy legkésőbb 2004. augusztus 1-jétől az 1995. évi rendeletek

hatályon kívül helyezésének hatása és a megtámadott rendelet hatályba lépése a halászati erő kifejtés jelentős megnövekedését eredményezi, ami a mélytengeri halállomány gyors, megújíthatatlan szintre történő csökkenéséhez vezet.

- 165 Fontos megkülönböztetni kétféle halállományt: a tonhalállományt és a mélytengeri halállományt.
- 166 A tonhalat és a tonhalféléket illetően a felperes nyilvánvalóan nem biztosított elegendő bizonyítékot, ami azt igazolná, hogy a kért ideiglenes intézkedés szükséges a súlyos és helyrehozhatatlan károk elhárítása érdekében.
- 167 A tonhalfélék vándorolnak, igen kiterjedt területen előfordulnak, és nem kötődnek speciálisan az Azori-szigetek vizeihez. A védelmi intézkedéseknek a teljes előfordulási területet le kell fedniük, hogy tükrözzék a faj nagy migrációs területét. Egy speciális 100 tengeri mérföldes területet lezáró vagy megnyitó intézkedés nem releváns e fajok megritkulásának elkerülése tekintetében, mivel ezek vándorlók. Vándorló fajok lévén, számos intézkedés védi a tonhalat és a tonhalféléket, mint például a TAC és a 2003. december 19-i 2287/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 344., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 6. kötet, 109. o.) alapján az Északkelet-Atlanti-óceán jelentős területére rögzített kvóták. Ráadásul a tonhal és a tonhalfélék az ICCAT keretében is védettek, amelynek a Közösség is tagja, és a legtöbb tonhalféle tekintetében elfogadásra került a fogás vagy a halászati erő kifejtés korlátozása. Végül a felperes által a tárgyaláson tett hivatkozás, miszerint a tonhalat halászó hajók kiterjedt övezetben fellelhetők, és megakadályozzák a többi halászt a mélytengeri halak halászatában, nyilvánvalóan nem támasztja alá a tonhalállomány és a mélytengeri halállomány elszegényedésére vonatkozó állítását.

- 168 A mélytengeri halállományt illetően a felperes által felvetett kérdések ténybeli szempontból összetettebbek. Ebből azonban nem lehet arra következtetni, hogy a felperes bebizonyította, hogy az alapeljárásbeli határozat meghozataláig kért ideiglenes intézkedések hiányában a megtámadott rendelet a halászati erőkifejtés olyan fokozódását eredményezné, hogy a halállomány annyira kimerül, hogy az súlyos és helyrehozhatatlan kárt okoz, vagy az ilyen kár biztosan és rövidesen bekövetkezik.
- 169 Meg kell jegyezni, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy a megtámadott rendelet olyan helyzetet eredményez, ami korlátlan halászati erőkifejtést engedélyez ezen fajokat illetően az Azori-szigetek vizeiben. Ezzel ellentétben, amint azt a Tanács, a Bizottság és a Spanyol Királyság kiemeli, a megtámadott rendelet és a 2002. évi rendeletek számos intézkedést írnak elő a halászati erőkifejtés korlátozására vagy a mélytengeri fajokra vonatkozó TAC és kvóták előírására.
- 170 Így, amint azt a felperes is elismeri, a 2340/2002 rendelet alapján két mélytengeri halfajtára (a fekete abroncshal és a nagyszemű vörösdurbincs) a TAC és speciális kvóták vonatkoznak. A 2347/2002 rendelet I. mellékletében felsorolt számos mélytengeri fajtára pedig egy közösségi szinten érvényes, halászati erőkifejtést korlátozó szigorú rendszer vonatkozik. Ez a rendszer szigorú végrehajtási és ellenőrzési rendelkezéseket foglal magában, és feljogosítja a Bizottságot, hogy figyelmesen kövesse nyomon a helyzetet oly módon, hogy egyéb intézkedéseket tudjon elfogadni minden olyan faj tekintetében, amelyeket szerinte a túlzott kizsákmányolás veszélyeztet. Emlékeztetni kell arra, hogy a 2347/2002 rendeletet nem támadja a jelen kereset.
- 171 Végül, a megtámadott rendelet maga is létrehoz egy halászati erőkifejtést korlátozó rendszert minden tengerfenéken élő faj tekintetében, beleértve minden mélytengeri fajt is, amelyek nem tartoznak már eleve a 2347/2002 rendelet által előírt védelmi rendszerhez. A megtámadott rendelet 3. cikke szerint a halászati erőkifejtés korlátozása az 1998–2002. évek történeti átlagain alapul. Lényegében a megtámadott rendelet ezen az alapon maximálja a halászati erőkifejtést.

- 172 Meg kell jegyezni, hogy ellentétben azzal, amit a felperes feltételez, valószínűtlennek tűnik, hogy a megtámadott rendelet 11. cikke által előírt végrehajtási rendelet ne kerüljön elfogadásra 2004. augusztus 1-jéig, az 1995. évi rendeletek hatályon kívül helyezéseként megjelölt dátumig. A felperes kifejezte arra vonatkozó félelmét, amit egy ilyen helyzet – joghézagot vonva maga után – előidézhet, azaz az érintett övezetben korlátlan halászati erőkéfejtés lehetőségét. Ugyanakkor, amint az fentebb kifejtésre került, a Bizottság nemrég fogadott el egy végrehajtásirendelet-javaslatot. Az említett javaslat az ICES- és CECAF-alkörzetek alapján meghatározza minden tagállamra és minden halászatra a halászati erőkéfejtés pontos és részletes maximális szintjét a nyugati vizekben a tagállamok által közölt adatok segítségével, amelyek lehetővé teszik az 1998–2002 közötti éves átlagos erőkéfejtés kiszámítását. A javaslat 2004. május 12-én került elfogadásra. A megtámadott rendelet 11. cikke előír egy olyan eljárást, mely szerint, ha a Tanács nem fogadja el a végrehajtási rendeletet legkésőbb 2004. május 31-ig, a Bizottság elfogadhatja azt legkésőbb 2004. július 31-ig. A tárgyaláson a Bizottság megerősítette, hogy ez az eljárás lehetővé teszi számára, hogy legkésőbb 2004. július 31-ig elfogadja a végrehajtási rendeletet. Mindenesetre a megtámadott rendelet 3. cikke kötelezettségeket ír elő a tagállamok számára a halászati erőkéfejtés korlátozásának tekintetében a végrehajtási rendelet hiánya esetén is. Következésképpen a joghézag kockázata nem megalapozott.
- 173 A felperes fenntartja azonban, hogy a megtámadott rendelet és a 2347/2002 rendelet lehetővé teszi a halászati erőkéfejtés fokozódását az Azori-szigetek vizeiben, mivel a halászati erőkéfejtés maximális szintjeit határozza meg kiterjedt – az Azori-szigetek vizein túli – területekre. A felperes szerint ez nagyobb halászati erőkéfejtés gyakorlását is lehetővé teszi az Azori-szigetek vizeiben, a 100 és 200 tengeri mérföld közötti övezetben. Szerinte a halászok által az Azori-szigetek vizeiben a mélytengeri halászat még kiaknázatlan jellege miatt várt gyors megtérülés lehetségessé teszi a halászati erőkéfejtés fokozódását ebben az övezetben.
- 174 A felperes anekdotikus elemekkel szolgált az egyedi halászati expedíciókról, amelyeket a spanyol hajók vezettek, bemutatva, hogy az intenzív horogsoros halászat nagyon jelentős mennyiségek fogásához vezetett egyetlen tengeri kihajózás

alatt, ahol a teljes fogás 7%-a különleges fajta volt, mint például a tízujjú halfélék. A Porto de Abrigo hasonló anekdotikus elemeket mutatott be, amely szerint 58 spanyol hajó (ellentétben a korábbi átlag négygyel) halászik jelenleg is az Azori-szigetek vizeiben. A felperes azt is igyekezett bemutatni a tárgyaláson, hogy az ipari halászfelszerelések lehetővé teszik a hajóknak, hogy rövid időn, legfeljebb három hónapon belül az Azori-szigetek vizeinek nagy részét lefedjék.

- 175 Azonban sem a felperes, sem a beavatkozók nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, ami lehetővé teszi az ideiglenes intézkedésről határozó bíró számára, hogy pontos képet kapjon a hivatkozott károk említett időtartamát és mértékét illetően. Nem igyekeztek azt meghatározni, hogy a halászati erőlkifejtés hogyan és mennyiben növekszik az Azori-szigetek vizeiben, figyelemmel a 2002. évi rendeletek és a megtámadott rendelet megszorításaira, és ez a halászati erőlkifejtés-növekedés mennyiben érinti a különböző mélytengeri fajokat az alapeljárás időtartama alatt.
- 176 A felperes ugyanis elismeri, hogy nem tudja pontosan előre megmondani, az új rendszer által okozott károk mikor válnak helyrehozhatatlanná, vagy a megnövekedett halászati erőlkifejtés mikor csökkenti a halállományt nem megújítható szintre, de arra számít, hogy az az alapeljárásbeli határozat meghozataláig már egy halászati idényen belül, de néhány idényen belül mindenképpen érezhető lesz.
- 177 Ugyanakkor, a felperes által szolgáltatott bizonyítékok azt sugallják, hogy az Új-Zéland mélytengeri halászatában okozott károk inkább években, mint hónapokban mérhetők. Továbbá tudományos jelentések kimutatják, hogy a Közép-atlanti-hátságához tartozó területeknek (amelynek az Azori-szigetek is része) az Azori-szigetek vizein kívüli részein több évtized óta szabad a nem szabályozott mélytengeri halászat. Ha ez a célzott és mellékesen elfogott fajok csökkenését okozta is, láthatólag nem beszélhetünk a halállomány visszafordíthatatlan megfogyatkozásáról.

A felperes által benyújtott szakértői jelentés kijelenti például, hogy bár a halállományt érzékenyen érinti a túlhalászás, a fogások jelenleg szinte minden kiaknázott övezetben gyorsan fejlődnek (boom and bust), azzal, hogy kezdetben magasak a fogások, amelyek aztán lecsökkennek körülbelül a halászat megkezdésétől számított egy évtized alatt (a kérelem 2. mellékletének 2–3. o.).

178 Végül, miközben félnek az élőhelyek visszafordíthatatlan károsodásától, és célzásokat tesznek a fenntarthatóság határán álló helyzetre, az idézett tudományos jelentések (nevezetesen a kérelem 3. melléklete) a feltételezett túlhalászás lehetséges hatásait illetően nagy bizonytalanságra utalnak. A jelentés (a kérelem 3. melléklete) megemlíti továbbá, hogy a releváns mutatók „nem sugallják a tengerfenéken élő fajok túlhalászásának köszönhető nyilvánvaló problémák létét”, még ha ezek feltételezhetően intenzív halászat tárgyát képezik is. A jelentés hozzáteszi, hogy egyes fajok esetén egyik évről a másikra bekövetkező változások figyelhetők meg, amelyek „nem kizárólag a halászat által okozott halálozás közvetlen következményei, és aminek még nem igazán ismertek az okai” (a kérelem 3. melléklete 17. o.). A jelentés azt is tartalmazza, hogy „még nem ismertek teljesen egyes területeken, azaz a tenger alatti hegyekben a túlhalászás hatásai, mert ezek mozgása nem teljesen feltárt” (a kérelem 3. melléklete 25. o.).

179 A fenti észrevételeken túl meg kell állapítani, hogy a tudományos jelentések közül kettő (amelyeket az ICES és az STECF készítettek, és a kérelem 20. és 21. mellékleteiként csatoltak), amelyekre a felperes támaszkodik a mélytengeri halállomány elszegényedése lehetőségének bemutatásakor, a fent idézett 2002. évi rendeletek elfogadását megelőzően készültek. Ezek a rendeletek az e jelentésekben szereplő tudományos szakvélemények fényében kerültek elfogadásra annak érdekében, hogy figyelembevételre kerüljenek a rendelkezésre álló bizonyítékok, és hogy a túlhalászás által fenyegetett mélytengeri halfajták tekintetében egy halászati erő kifejtést korlátozó rendszer kerüljön felállításra (lásd a 2347/2002 rendelet (2) és (4) preambulumbekzdése). Ráadásul ezek a jelentések nem bizonyítják, hogy a megtámadott rendelet vagy egy hasonló rendszer a halállomány elszegényedését eredményezi. A jelentések javasolják a halállomány fenntartható gazdálkodására

vonatkozó alapelvek elfogadását. A jelentések nem támogatják a hozzáférés korlátozásán vagy a TAC és a kvóták kizárólagos használatán alapuló rendszert, ezzel szemben előnyben részesítik a halászati erő kifejtést szabályozó rendszert, amely szakvéleményt a Tanács a 2002. évi rendeletek és a megtámadott rendelet elfogadásakor követett, amelyek mind a halászati erő kifejtés korlátozását célozzák.

- 180 Ami az ICES újabb, 2004. június 11-i jelentését illeti, maga a felperes is megállapítja 2004. június 21-i kérelmében, hogy az nem említ egyetlen újabb ténybeli vagy jogkérdést sem. A jelentés megismétli 2002-ben tett megállapításait, és hozzátesz néhány újabb fejtegetést. Míg az ICES 2004. évi jelentése megismétli a 2002-ben megfogalmazott aggodalmakat, nevezetesen, hogy a mélytengeri fajok sebezhetőek, és nem fenntartható módon halászhatóknak tekinthetők, ugyanakkor elismeri, hogy „jelenleg nem lehetséges szakvéleményt adni a mélytengeri halfajok különleges halászatát illetően” (ICES 2004. évi jelentés, 82. o.). A jelentés ugyanakkor pozitív előrelépésként figyelembe veszi az újabb keletű rendeletek elfogadását (mint amilyenek a 2002. évi rendeletek), elismerve azt, hogy „a NEAFC szabályozási övezetében a halászati erő kifejtés befagyasztását javasolták 2003-ban és 2004-ben, és hogy egy erő kifejtést szabályozó rendszer került alkalmazásra a közösségi mélytengeri halássterületeken”. Hozzáteszi, hogy az újabb rendeletek, amelyeknek célja, hogy stabilizálják vagy csökkentsek a halászati erő kifejtést, „javíthatják az állományok állapotát, vagy legalább lelassíthatják az elszegényedési arányt, azonban ezeknek az állományokra vonatkozó jelenlegi hatása jelen pillanatban nem számszerűsíthető” (lásd az ICES 2004. évi jelentése, 83. o.). Ebből az következik, hogy az ICES 2004. évi jelentésében szereplő újabb fejtegetések nem mutatnak romlást a korábbi helyzethez képest, és nem módosítják az összképet. Nevezetesen sem a 2004. évi jelentés, sem a 2002. évi jelentések nem bizonyítják a megtámadott rendeletnek az Azori-szigetek vizeire vonatkozó olyan hatásait, amelyek alapján az ebben az övezetben a halállomány súlyos és helyrehozhatatlan károsodásának megakadályozása érdekében kért ideiglenes intézkedések meghozatalának szükségességét meg lehetne állapítani.

- 181 Azt is meg kell állapítani, hogy a felperesnek azon állításai, miszerint a Bizottság lényegében elismerte, hogy a megtámadott rendeletnek lehetnek káros hatásai a

halállományra nézve, nem helytállóak. A felperes által a Bizottság zsákhálóshalásatról szóló javaslatához kapcsolódó 2004. február 3-i sajtóközleményéből idézett rész kizárólag a fenékvonóhálóknak a tengeri élőhelyekben okozott károsító hatásaira vonatkozik, és nem a halállomány kimerítésére.

- 182 Végül fontos azt kiemelni, hogy a tengeri ökoszisztémát illető problémák megfelelőbb kezelési lehetőségére vonatkozó, a fent említettekhez hasonló megállapítások a halállomány kimerülésére vonatkozó sürgősség értékelése keretében is relevánsak.
- 183 Így az alaprendelet 7. és 8. cikke vagy a 850/98 rendelet 45. cikke által előírt sürgősségi intézkedések megfelelőek a halállomány fenntartása érdekében is. A felperes nem törekedett ilyen intézkedések elfogadására, és ezért arra lehet következtetni, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem nem szükségszerű. Ráadásul azt is meg kell jegyezni, hogy a 2347/2002 rendelet szigorú ellenőrzési rendszert állít fel, amely a Bizottság és az érintett tudományos szervezetek számára lehetővé teszi többek között a mélytengeri fajok helyzetének figyelemmel kísérését. A Bizottság köteles 2005 júniusa előtt jelentést készíteni a mélytengeri fajokkal való gazdálkodás teljes programjáról, és javasolni a Tanácsnak az említett programhoz kapcsolódó valamennyi szükséges módosítást.
- 184 Ilyen körülmények között, mivel a felperes más, megfelelőbb lehetőségekkel is rendelkezik, és mivel a közösségi intézmények a közös halászati politika egészének keretén belül figyelemmel kísérik a szóban forgó helyzetet, a kért ideiglenes intézkedések nem tűnnek szükségesnek (lásd megfelelően a fent hivatkozott Bizottság kontra Belgium végzés 40–42. pontját; a fent hivatkozott Free Trade Foods kontra Bizottság végzést; a fent hivatkozott Aden és társai kontra Tanács és Bizottság végzés 109. pontját; és a fent hivatkozott Neue Erba Lautex kontra Bizottság végzés 105–110. pontját).

— Az Azori-szigetek iparának okozott kár

- 185 A felperes és a Porto de Abrigo azt állítják, hogy a halállomány visszafordíthatatlan kimerülése veszélyezteti az Azori-szigetek halászeit is, és az azori-szigeteki ipar teljes összeomlását eredményezheti. Ez az érv a fent említett halállomány kimerülésére vonatkozó érvhez kapcsolódik.
- 186 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy sem a felperes, sem a Porto de Abrigo nem támasztották alá kellőképpen, hogy – az alapeljárásbeli határozat meghozataláig – a megtámadott rendelet súlyos és helyrehozhatatlan károkat okozhat az Azori-szigetek halászati ágazatában, még kevésbé azt, hogy ilyen károkat okozhat az azori-szigeteki gazdaság egészében.
- 187 A fent említett, a halállomány kimerülésére vonatkozó érveken kívül a felperes nem tudta bizonyítani az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak, hogy a halászati erőfelfejtés idegen hajók általi fokozódása milyen módon sértheti az Azori-szigetek halászati ágazatának pénzügyi érdekeit, és milyen határidőn belül.
- 188 Ezzel ellentétben meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet mindig előír egy 100 tengeri mérföldes övezetet, ami kizárólag az azori-szigeteki halászok számára van fenntartva mind a tonhal, mind a mélytengeri halfajok halászatát illetően. Még ha az azori-szigeteki fogások 31,4%-a a 100 és 200 tengeri mérföld közötti övezetbeli

halrajokból származik is, amint azt a felperes állítja, az egyáltalán nem bizonyított, hogy még ha ez a teljes mennyiség az idegen hajók számára lenne is fenntartva, az azori-szigeteki halászok érdekei súlyos és helyrehozhatatlan kárt szenvednének az alapeljárásbeli határozat meghozataláig. A felperes azt még kevésbé bizonyította, hogy az Azori-szigetek gazdaságának egészét érintő hatások jellegüknél fogva súlyos és helyrehozhatatlan kárt okoznának.

189 Ebből az következik, hogy az Azori-szigetek halászati ágazatának állítólag okozott súlyos és helyrehozhatatlan károkra vonatkozó érvek jelenleg nem megalapozottak maradnak.

190 A fenti valamennyi észrevételre figyelemmel az ideiglenes intézkedésről határozó bíró úgy ítélte meg, hogy a felperes jogilag nem bizonyította kellőképpen, hogy a megtámadott rendelet súlyos és helyrehozhatatlan károkkal járna a tengeri ökoszisztémára, a halállományra vagy az Azori-szigetek halászati ágazatára nézve, vagy hogy a hivatkozott kár biztos, és rövidesen bekövetkezik. Következésképpen nem megalapozott, hogy a kért ideiglenes intézkedések szükségesek, és így nem elégítik ki a sürgősség követelményét.

191 Mivel a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy az alapeljárásbeli határozat meghozataláig a kért ideiglenes intézkedések elrendelése szükséges a súlyos és helyrehozhatatlan károk elkerülése érdekében, nem szükséges azt vizsgálni, hogy a *fumus boni juris* feltétele teljesül-e.

192 Végül, amint azt a jelen elemzés elején megállapítottuk, ki kell emelni azt a tényt, hogy a fenti valamennyi észrevétel fényében a jelen ügyben az érdekek mérlegelése nem a felperesnek kedvez.

- 193 Nyilvánvaló, hogy a megtámadott rendelet végrehajtásának részleges felfüggesztése jelentős hatással járna a közös halászati politikára és harmadik felekre nézve; a kért ideiglenes intézkedések aránytalanok a kitűzött cél fényében, és ezeknek az intézkedéseknek az elfogadása túlzott mértékben fosztaná meg a Tanácsot a közös halászati politika területén élvezett mérlegelési jogkörétől. Ilyen körülmények között az ideiglenes intézkedésről határozó bíró értékelése csak kivételes körülmények – kifejezetten súlyos *fumus boni juris* és nyilvánvaló sürgősség – esetén helyettesítheti a Tanács értékelését, amelyek a jelen ügyben hiányoznak (lásd ebben a vonatkozásban a fent hivatkozott Free Trade Foods kontra Bizottság végzés 48. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 194 A kért ideiglenes intézkedések nem kifejezetten szükségesek arra figyelemmel sem, hogy más lehetséges, megfelelőbb és arányosabb megoldások is léteznek, mint például a Bizottság vagy a tagállamok által a közös halászati politika keretében elfogadott sürgősségi intézkedések, és a felperes nem tette meg az ezen intézkedések biztosításához szükséges lépéseket.
- 195 Ilyen körülmények között az ideiglenes intézkedésről határozó bíró úgy ítélte meg, hogy az érdekek mérlegelése nem a felperesnek kedvez (lásd megfelelően a fent hivatkozott Bizottság kontra Belgium végzés 40–42. pontját; a fent hivatkozott Free Trade Foods kontra Bizottság végzés 59. pontját; a fent hivatkozott Aden és társai kontra Tanács és Bizottság végzés 109. pontját; és a fent hivatkozott Neue Erba Lautex kontra Bizottság végzés 105–110. pontját).
- 196 Mivel a sürgősségre vonatkozó feltétel nem teljesül, és az érdekek mérlegelése a Tanácsnak kedvez, a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKE

a következőképpen határozott:

- 1) A Porto de Abrigo – Organização de Produtores da Pesca CRL és a GÊ-Questa – Associação de Defesa do Ambiente részére megengedi a felperest támogató beavatkozást.**
- 2) A WWF – World Wide for Nature és a Seas at Risk beavatkozási kérelmét elutasítja.**
- 3) Az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasítja.**
- 4) A költségekről jelenleg nem határoz.**

Kelt Luxembourgban, 2004. július 7-én.

H. Jung

hivatalvezető

B. Vesterdorf

elnök